

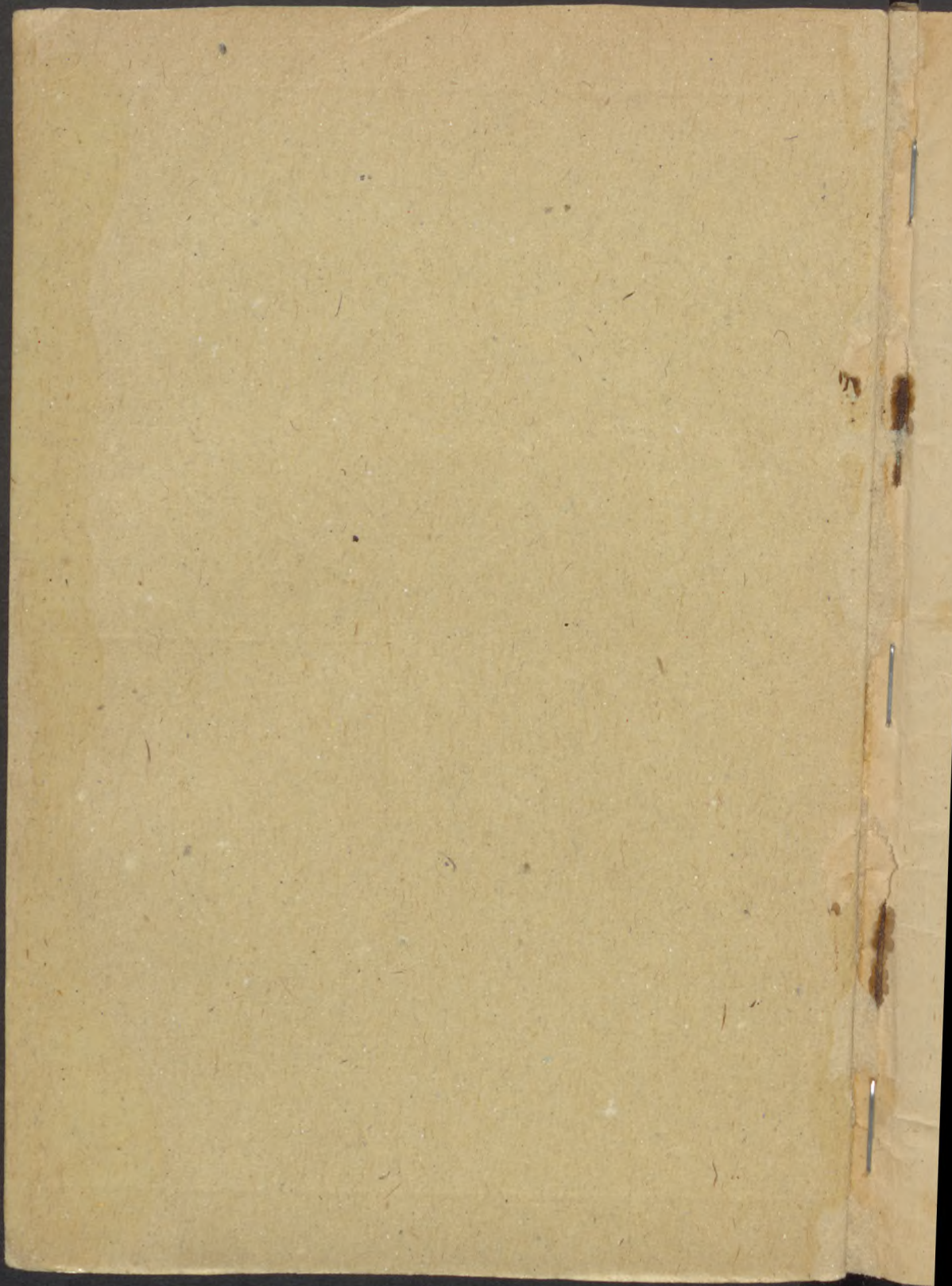
A bosszú völgye

829.015

20
FILLÉR

G. Forster
regénye

A bosszu völgye

REGÉNY

Írta :

G. FORSTER

Paalkaróváriky

Forster

Mende, 1948. VII. 17.

RIADJA A KÖZMŰVELŐDÉSI KÖNYV. ÉS HIRLAP-
TERJESZTŐ KFT. BUDAPEST, V., VISEGRÁDI-U. 12.

A POSSIO VOLUPTAS

Handwritten text, possibly a signature or name, partially obscured.

Minden jog fenntartva.

Handwritten text, possibly a signature or name, partially obscured.

Handwritten text, possibly a signature or name, partially obscured.

829.015

2008

KIADJA A KÖZMŰVELŐDÉSI KÖNYV- ÉS HIRLAP-
TERJESZTŐ KFT. BUDAPEST, V. VISEGRÁDI-U. 12.

Felelős: vitéz Rozs Kálmán.

Globus nyomdai műintézet Rt, Budapest.

Felelős vezető: Erdélyi György.

ELSŐ FEJEZET.

Bob Gouldon bemutatkozik.

Azon az estén, amikor Bob Gouldon kifogástalan fehér szmókingban átsétált a Trimney-bungalow előkertjén és szertartásos udvariassággal üdvözölte a házigazdát, a levegő forrón és mozdulatlanul feküdt Yanaon felett. A hőmérő harmincöt fokot mutatott s a párás hőség elviselhetetlenül megdolgoztatta a verejtékmirigyeket. A kitárt ajtón át látni lehetett a tágas hall vendégseregét; hinduk, parszik és európaiak ültek, álltak és fecsegték tízféle nyelven s közöttük, mint a játékbabák, surrantak ide-oda a fehér selyembugyogós hindu szolgák. A terrasról láthatatlan emelvényen már játszott a zenekar, még hozzá — Bob minden várakozása ellenére — egészen jól. A hall túlsó végén, a sarokból idáig látszott a büffé magas pultja is.

Bob Gouldon elfintorította az orrát, mert eszébe jutott, hogy öthetes hajóút után mindössze másfél óráig élvezheti a fényűzés és viszonylagos kényelem kellemes helyzetét a Trimney-cég mindenható helyi főnökének házában; utána éjszakai kirakodás várja a kikötőben, ami tudvalevőleg nem túlságosan kellemes dolog különösen Yanaonban, ahol a páriák még a maláj benszülötteken is túltesznek lustaság dolgában.

A bungalow magas terrasáról jól látszott a tengerpart és a kikötő egyik része; baloldalt a benszülöttnegyed apró viskói sorakoztak, jobbfelé Trimneyék raktárházai fölött szitált a villanyfény s az egész képet a Bengáli-öböl partjának hiheletlenül dús növényzete keresztezte sötét koszorúként. A benszülöttnegyedben jajgató sípok vinnyoztak, a kétfajta zene, a csend és a trópusi éj füledd varázsa azonban mégis annyira vonzó volt, hogy Bob semmi kedvet sem érzett magában a fecsegésre és táncra. Futólag eszébe jutott ugyan, hogy Harry Lane türelmetlenül várja, de azután vállatvont és elindult a terraszon a könyvtár nyitott ajtaja felé. Bob Gouldon tapasztalatból tudta, hogy a pálmárosifonást ulánzó falak között alig pár lépésnyire a kert buja jázminbokraitól ilyenkor csend és béke van; most az egyszer azonban keserves csalódás érte.

A könyvtárban csak az egyik sarokasztal olvasólam-

pája eget; előtte európai ruhás nő és hindu férfi beszélgetett olyan hangosan, hogy Bob akaratlanul is megértett minden szót. Valamin vitatkozhattak, mert egyikük sem vette észre a küszöbön megálló férfit. A hindu beszélt, olyan lázas és fenyegető hangon, hogy Bob Gouldon beleborzongott.

— Hiába jöttél előlem a franciák területére; ha ellenkezel, belepusztulsz.

— Fölöttem nincs hatalmad...

— A hatalom az erő... s az erő az én oldalamon van. A feleségem leszel, mert úgy akarom.

— Tévedsz, navab. Nem leszek a feleséged, mert én viszont nem akarom.

Tehát kikoszarazás, még hozzá egy navab, uralkodóherceg kikoszarazása; Bob szégyenkezve fordult el, hogy visszavonuljon, de akkor a nő váratlanul felállt s ezzel egész alakja az olvasólámpa fénykörébe került. Gouldon szinte felnyögött a csodálkozástól; tökéletesebb alakot és finomabb, szebb arcot még a revüfilmek premierplanjain sem látott soha.

A leány alig lehetett több húszévesnél; ébenfekete haja hullámosan omlott válla fölé, keskeny, ovális arcában nagy, dióbarna szemek égtek. Bőre kreol volt, de világosabb a hindukénál, enyhén rúzsos ajka szabályosabb volt, mint a hindosztáni mesterek aranyveretes íjjai. Virágos, könnyű ruhájában az egész leány úgy hatott, mint egy Goyafestmény.

Sajnos, Gouldonnak nem maradt ideje sokáig gyönyörködni a váratlan képben, mert a hindu hirtelen előrelépett és mozdulatával eltakarta a leányt; inkább csak sejteni, mint látni lehetett, hogy csuklónragadta.

— Te... velem mersz ellenkezni...?

— Engedj...

A halk szavak szisszenése mellett most már egymásnak feszült a két váll s Bob Gouldon a következő percben éles, határozott csattanást, majd elfojtott sikolyt hallott. Hirtelen előrelépett és félretolt egy útjában álló széket.

— Good evening, lady and gentleman...

A két ember úgy ugrott szét, mintha kígyó pattant volna közéjük; a hindu elszürkülő arccal, robbanásig feszült indulatát alig türtőztetve bámult rá, a leány viszont könnyes szemekkel, tenyerét égő nyakára tapasztva, valószínűsággal visszaroskadt helyére. Bob szétvetett lábbal megállt a navab előtt.

— Sire — mondta, gúnyosan hangsúlyozva a szót —,

én amerikai vagyok és nem sokat értek az itteni szokásokhoz. Ezért bocsássa meg, hogy betolakodtam; azért tettem, mert mutatni akarok önöknek valamit.

— Mit...? — nyílt el a hindu szeme a megkönnyebbült csodálkozástól.

Bob Goulden egy lépéssel közelebb ment.

— Felpofozott herceget... — tört ki belőle az indulat —, ha ugyan félperc alatt el nem takarodik innen.

Mire befejezte a mondatot, arca már alig arasznyira volt a navab arcától. Úgy látszott, hogy a két férfi egymásnak esik, de akkor hirtelen éles kiáltás hangzott fel a kert felől. A pillanat tizedrészéig tarthatott, míg odanéztek s még láthatták azt a sötét és félmeztelen alakot, aki a jázminbokrok közül félig kiemelkedve, hirtelen felemelte a karját.

A leány felsikoltott s Bob Gouldon ösztönös mozdulattal hirtelen elkapta és maga felé rántotta a herceget. A következő másodpercben éles zizegéssel görbeélű tőr húzott el felettük és pengve megállt a falburkolatban.

Bob a kijárat felé ugrott, azután reményvesztetten megállt; a bokrok között hallani lehetett a merénylő gyors csörtetését, amely elhalt a messzeségben. Reménytelen vállalkozás lett volna minden üldözés.

Csend támadt; olyan mély csend, hogy a behallatszó zene taktusai szinte tépték a fület. A navab szederjes arccal lépett vissza; úgy látszott, hogy mondani akar valamit, de azután meggondolta a dolgot. Hirtelen megfordult és kiment a terrasra.

Bob Gouldon a másik ajtó felé fordult, de mielőtt elérte volna a küszöböt, könnyű kéz érintését érezte meg a karján. A leány állt mögötte még mindig reszketve az izgalomtól.

— Tudja ön, hogy mit tett az előbb? — kérdezte vibráló hangon.

Gouldon bólintott.

— Körülbelül. Móresre tanítottam egy modortalan fickót.

— Igen... ezt tette, egyúttal halálos veszélybe döntötte önmagát. Navab Shakar Nhoboy sohasem bocsát meg ilyen megaláztatást, még akkor sem, ha közvetlenül utána a haláltól mentette meg.

— Ez az ő dolga; az enyém meg az, hogy szembenézek vele. Ne csináljon magának gondot az ügyből, dear Miss. Inkább jöjjön, visszavezetem a többiekhez.

Megnyitotta az ajtót és udvariasan előreengedte a

leányt. Amint a kivilágított hall felé ballagott, eszébe sem jutott, hogy élete legveszélyesebb és legszebb kalandja felé indul.

2.

Negyedórával később egyik mellékszobában szemközt ült Harry Lanevel. Jeges ale állt előttük az asztalon, de Harry kivételesen nem nyúlt az italhoz. Hitetlenkedve csóválta vörösszőke fejét.

— Azt mondom, hogy tör repült be a nyitott ajtón... ez hagyján, elvégre Shakar Nhoboynak, mióta feltűnően paktál az angolokkal, sok ellensége lehet; de hogy te, a beavalkozásod után életben maradtál, csaknem hihetetlen.

— Pedig így volt s ha tőlem függ, a dolog ezután is ennyiben marad.

— Hm... abban mindenesetre szerencsés vagy, hogy Azran rhanival megismerkedhettél. A világ legszebb teremtese, de olyan gögös és zárkózott, hogy még old Trimney-el is csak félvállról beszél.

Gouldon az ajtó felé tekintett.

— Kár, hogy elment. S főleg kár, hogy hindu.

— Félvér. Az anyja valami francia táncosnő volt, az apja dúsgazdag parszi. Úgy tudom, az angolok gyilkoltatták meg az öreget holmi önállósági összeesküvés miatt.

— Akkor hát ezért nem akar a navab felesége lenni.

Harry Lane cigarettára gyujtott.

— Ördögöt... — mondta legyintve. — Azran rhani Angliában nevelkedett és fűtyül minden politikára. Alig két éve hozták vissza, állítólag azért, mert kijelentette, hogy színész nő lesz és kimegy Amerikába.

— Az volna az egyellen okos dolog, amit tehet.

— Gondolod? Csakhogy gazdag ám s ha Amerikába menne is, a magadfajta szegény ördögök közel sem jutnának hozzá.

Bob Gouldon elvörösödött.

— Szamár... ki akar hozzá közeljutni...?

Felállt és az órájára nézett.

— Ideje, hogy menjek. Azóta már megkezdődött a kirakodás és old Trimney képes szmókingban ellenőrizni, ott vagyok-e...?

Felállt és körülnézett a házigazda után, hogy elbúcsúzzon.

★

Közvetlenül azután, hogy a görbe kés éles zizzenéssel és remegve megállt a falburkolatban, a kert jázminbokrai

mögül sötét alak pattant fel és mint a gumilabda, egy kis ösvényen kirohant a kertből.

Sebesen szaladt végig a szűk, sötét kis utcán, ahol csak helyenként világított halovány fénnel egy-egy utcai lámpa. A merénylő elfutott a kikötői bódék mellett, letért egy kis rejtett utcára és futott tovább. Úgy, olyan lendülettel és kiertartóan, ahogy csak hinduk tudnak futni, amikor pénzről és az életükről van szó.

Már Yanaon külvárosában futott, itt megállt egy percre, kissé kifújta magát, aztán lépésben haladt tovább. Ezen a tájon, Yanaon söpredékében, már ismerős lehetett, mert gyakran üdvözölték:

— Salam, Yuma!

Aztán szűk utcába fordult, amely mindössze három házból állt. A középső házon piszkos, lepattogzott tábla hirdette a „Togato” csapszéket. Yanaon hamiskártyásai, orgyilkosai és tolvajai jártak ide esténként iddoggálni. Yuma otthonosan belépett az ivóba és nesztelen léptekkel indult meg az asztalok között.

Egy elrejtett kis sarokasztalnál terjedelmes, idősebb hindu ült gondolataiba merülve. Élesen elütött ettől a környezettől, látszott rajta, hogy jómódú hindu kereskedő lehet, habár ehhez a külvárosi kiránduláshoz legdísztelenebb, legigénytelenebb ruháját öltötte magára. Amikor Yuma nesztelen lépteivel asztalához siklott, egyszerre felvillant a szemé, megragadta a hindu karját.

— Yuma! ... beszélj! Elpusztusztult?

Yuma mentegetődzve tette homlokára kezét.

— Nem sikerült, uram! Rendben ment volna minden, a navab kint állt a terrazon és a rhanaval beszélt, kezem ben már ott lapult a tör. Vártam az alkalmas pillanatot, amikor kiröppíthetem, hogy kioltsam piszkos életét ...

Az idős hindu ajka legörbült.

— Hogy milyen piszkos, én tudom csak, Yuma! Beszélj tovább!

— Rendben ment volna minden! Ekkor egy harmadik férfi lépett a terrasra, európai volt ... mintha már láttam volna a kikötők felé!

— Tovább, Yuma! Beszélj! — sürgette a hindu.

— Szóváltásba került a navabbal ... közel álltak egymáshoz és a navab háta abban a pillanatban remek célja volt késemnek ... elhajítottam!

A hindu hátradőlt.

— Nem találtál ...

— Találtam volna! De a harmadik európai hirtelen elrántotta ...

— Átkozott legyen, amíg él!

— ... és a kés a falba fúródott. Aztán menekülnöm kellett. Szerencsére nem lármázták fel a palotát, csak az európai jött utánam, de én a kerten vágtam keresztül és elkerültem a kikötő felé.

Az idős hindu homlokára árny borult, egy percig mozdulatlanul meredt maga elé, aztán felemelte a fejét.

— Nem baj, Yuma! Folytatjuk a harcot, amíg a navab ott marad holtan, késsel a szívében... úgy, ahogy az én lányom maradt ott szobájában, holtan... késsel a szívében!

Arca eltorzult a dühtől és fájdalomtól, amint folytatta:

— Muona, a lányom, szép volt, mint a nyárej és rózsás, mint a naphajnal... Aztán a navab szemet vetett rá. Mire észrevettem, késő volt! Muona fiatal volt és hiszékeny s a navab oly ravasz, oly körmönfont! Elcsábította Muonát! — a hangja elcsuklott, — Muona nem mert elem kerülni... félt! És kést szúrt a szívébe...

Nem tudta befejezni a mondatot, elcsuklott a hangja. Így ült egy ideig némán és mozdulatlanul, maga elé meredve. Látszólag megfedkezett arról, hol van, megfedkezett arról, hogy Yuma ott ácsorog előtte, csak a lányát gyászolta. Aztán nagysokára felemelte a fejét; rekedt volt a hangja, amint megszólalt.

— Tovább folytatjuk, Yuma! Addig, míg sikerül! A navabnak pusztulnia kell!

Nyílt az ajtó, kézikintornás lépett be, nyekergetni kezdte roskadt hangszerét, de a tulajdonos hamar kitéssékelte. A „Togato“ csapszék törzsvendégei nem kedvelték a zenét.

Az idős hindu most zsebébe nyúlt, zacskó pénzt vett elő s az asztalra dobta.

— A fáradságodért, Yuma!

A hindu mohón kapott utána és elrejtette ruháinak ráncsaiban. Aztán mélyen hajbókolt.

— Mikor jelentkezzem ismét, uram?

Az idős hindu türelmetlen mozdulatot tett kezével.

— Ha sikerült... Vagy talán jobb, ha értesítesz, amikor lesre indulsz. Én megvárlak, itt, ebben a csapszékben. Ha eredménnyel jössz és egy gyalázatos féreggel kevesebb van a földön, nagy jutalmat kapsz, Yuma!

— Értem, sahíh!

— És — a hindu ajka elé emelte kezét. — erről az égvilágon senkinek nem szólsz! De hisz van talán eszed, börtönbe kerülünk mindketten, te is, meg én is! És miért kerüljünk börtönbe, mert egy aljas patkánynak kioltottuk

életét? Ó, ez az élet még csak gyászt és szegényt hozott mindenkire!

A hindu merev, mozdulatlan arccal hallgatta, őt a dolog érzelmi része nem érdekelte, csupán az anyagi. Itt, a Togatóban keresett ez az úr a multkor valami jól használható embert. A gazda már tudta, hogyha az ő üzletében jól használható embert keresnek, annak orgyilkosnak kell lennie. Orgyilkosnak a javából! Ezért hát őt, Yumát küldte az idegen úr asztalához, aki váltott vele néhány szót és ügylátszik, megfelelőnek találta, mert mingyárt ki is adta a megbízást: Shakar Noboyt kell megölni! Ezen meghökkent egy kissé, mert a navab nagy úr itt, Yanaóban és biztosnak látszik, hogy meggyilkolása nem kis port ver majd fel.

De az asztalra dobott pénzeszacskó már akkor eloslatta minden kételyét. Yuma ennyi pénzért megölte volna akár az alkirályt is, ha éppen arra kap megbízást. Pedig Yuma gyakran úgy érezte, hogy az még a navabnál is nagyobb úr. Különösen akkor érezte úgy, ha valami razzia során elkapták és néhány napra hűvösre került. Mert Yuma nem volt egészen együgyű és tudta, hogy a razziák az alkirály intézkedésére történnek ezekben a sötét negyedekben.

Az idős hindu most felállt és halkán odaszólt Yumának:

— Ha alkalmasnak találod az időt, levelet küldesz be hozzám az ajtó előtt álló szolgámmal! Hiszen tudod, hol vagyok! És akkor alkonyattájt itt várlak, a Togatóban.

— Értem, sahib!

A hindu most pénzt dobott az asztalra és gyors, sietős léptekkel távozott. Yuma vigyorogva nézett utána, aztán előkereste ruhájából a pénzeszacskót és megszámolta az ezüstöket. Az eredmény, ügylátszik, kielégítő lehetett, mert Yuma elégedetten mormolta maga elé:

— Ennyi pénzt egy navabért!...

MÁSODIK FEJEZET

Hasznos tervek.

Shakar Nhoboy szőnyegvánkosán ült, maga alá húzott lábakkal. Cigaretázott s látszólag figyelmesen nézett egy láthatatlan pontot a levegőben. Félmeztelen szolga pálmárostit-legyezőt forgatott a feje fölött, két másik merev mozdulatlansággal állt az ajtónyílás két oldalán.

Kívülről lépések hallatszottak s kevéssel később válas, nyurga európai lépett a szobába. Parafasisakját kézben tartva a navabhoz lépett és mélyen meghajolt.

— Hivattál, nagyúr...

— Új le, Morrison... — intett a navab — és beszélj.

Morrison otthonos mozdulattal dőlt hátra a szőnyegvánkoson; alig harmincéves férfi volt, hideg, acélszürke szemekkel és kemény, előreugró állal. Kifogástalan ruhájában is valami sajátságos elhanyagoltság érzett rajta.

— Úgy van, ahogy sejtettem — mondta —, beszéltem az angol ügyvivővel: semmi akadályt sem gördítenek terved elé.

— Biztos...?

— Mérgel vehetsz rá. Az önállósági mozgalmak kezdenek veszedelmes méreteket ölteni, ideje, hogy keményebb kézzel fogjuk meg a dolgot.

Kis esend támadt. A navab szóltanul nézeit maga elé, azután hirtelen felemelte fejét.

— Ha így áll a dolog, nincs értelme, hogy késlekedjem. Figyelj rám...

— Hallgatlak, nagyúr...

— Magad mellé veszed az embereidet; Lahu ad benszüllöttet is, amennyit akarsz. Beosontok Shivayami templomába és felrobbantjátok az istenszobrot.

Morrison csaknem felugrott meglepetésében.

— Navab... a robbantásra vérfürdő következik...

— Tudom. A franciáknak most nincs hadihajójuk a kikötőben s a helyőrség létszáma sem több száz főnél. Ha felrobbantatom Shivayami szentélyét, a Shiva-apok Brahma hívei ellen tüzelik a népet s a franciák tehetetlenek lesznek az eseményekkel szemben. Az angolokhoz fordulnak segítségért s ha egyszer a csapatok bevonultak, könnyű lesz állandósítani a biztonsági intézkedéseket.

Morrison elvigyorodott.

— Ügy beszélsz, nagyúr, mint egy angol diplomata. De ha nyílt harcot üzensz a Shiva-papoknak, le kell mondanod Azran hercegnő kezéről. A papok bizonyára Shivayamival, a hétfülűvel jegyzik el.

— Nem lesz rá alkalmuk. Azran a feleségem lesz, mielőtt háromszor lenyugszik a nap.

Morrison nem felelt. Ajkai szélén alig látható mosoly bujkált, jelülül annak, hogy tökéletesen tisztában van a navab elhatározásának hátterével. Felemelkedett, de abban a pillanatban ismét elsötétedett az ajtónyílás. A navab intett.

— Várj még, Morrison; Lahu jelentésétől függ, nem lesz-e más dolgod is.

Mire bevégezte a mondatot, a bengáliai már közvetlenül előttük állott. Kezét homlokához érintve mélyen meghajolt. A navab új cigarettára gyujtott.

— Beszélj, Lahu...

A bengáliai mély lélegzetet vett.

— Parancsod szerint jártunk el, navab... kezdte — Azran rhani palotájába tért és mi távolról követtük.

— Biztos?...

— Láttam, amint bezáródott mögötte a kapu. A fehér sahibot is követtük; ő a kikötőbe ment s azóta is ott áll egy kirakodó hajó közelében.

A navab elgondolkozva bólogatott, majd hirtelen felállt. Arca szinte súrolta a bengáliai arcát, amint előrelépett.

— Ismered a bejárást Azran rhani palotájába?... — kérdezte olyan hangon, hogy maga Morrison is beleremegett.

Lahu vigyorgott.

— Az arany minden kaput kinyit, nagyúr... — mondta jelentőségteljesen.

Shakar Nhoboy pénzzel telt zacskót dobott a hindu lába elé.

— Akkor hát itt a kulcs... magad mellé veszel tíz fegyverest és azonnal indulsz. Mielőtt a nap felkel, Azran rhani a kezetekben legyen.

— Vér árán is?... — hökkent meg a hindu. — Tudod, uram, hogy Shiva papjai nem ismernek kíméletet.

A navab homloka összeráncolódt.

— Sokat fecsegsz, Lahu... pedig törzsedben akadnak rajtad kívül is bátor férfiak.

— Ügy lesz, navab, ahogy parancsolod.

— Várj, még nem vagyok készen. Két embered menjen a kikötőbe; a fehér embert, akit odáig követtetek, hozzátok elém. Érted?

— Értem, uram.

— Mehetsz.

A bengáliai kihátrált az ajtón. Morrison vigyorogva lépett a herceg elé.

— Bölcs vagy, Shakar Nhoboy és bátor, mint a szirti sas. Most már értem, mit akarsz... de légy óvatos: a fehér embereket sok puska őrzi.

A navab vállatvont.

— Ennek nem történik baja, mert megsértett ugyan, de az életemet is megmentette. Megfenyitem és kidobatom... Elhallgatott, majd az ajtó felé indult.

— Kövess... — szólt hátra —, mielőtt Shivayami templomába mennének, azt akarom, hogy mindent tudj, amire szükséged lehet.

Széthúzta a gyöngyfűggönyt s a szoborrádermedő fegyverek között kilépett a sötét folyosóra. Morrison alig titkolható gúnyos mosolygással követte.

HARMADIK FEJEZET

Bob Gouldon leckét káp Indiából

A magasorrú, lomha teherhajó, amely éppen nem tartozott a Trimney et Co. cég hajóparkjának büszkeségei közé, sötét testtel nyújtózkodott a móló mellett. Fedélzetén csupán néhány jelzőlámpa égett és két reflektor, amely sárga tűszemeivel a rakodópallót világította meg. Gouldon szerint ugyan ez is fölösleges pazarlás volt; a világos éjszakában lámpa nélkül is láthatók lettek volna a zsákok, amelyeket félmeztelen emberek cipeltek — minél lustább és lassúbb mozdulatokkal — a raktárháznál felállított mázsza elé.

Távolabb, a kikötő elülső részén, néhány karesú és fehér vitorla emelkedett ki a part alacsony vonalából; rajtuk kívül benszülött bárkák végeláthatatlan sora ácsorgott a vízen vagy partrahúzva. Veszedelemes szomszédság, mert homályos odvaikban maláj orgyilkostól arab kalózig a Távol-Kelet minden söpredéke képviselve volt.

Bob Gouldon keveset gondolt velük; unatkozva figyelte a kirakodást s időnként minden meggyőződés nélkül kiabálni kezdett a fedélzet szélén ácsorgó vitorlamesterrel. A vén tengeri medve ilyenkor visszamorgott valamit s mintegy kárpótlásul, nagyot húzott a korlátján álló rumosüvegből.

Közeledett a hajnal, amikor Bob Gouldon figyelmét hirtelen fürcsa jelenet kötötte le. A dsunkák és yahlamok — hindu vitorlások — között piszkosfehér rongyokba burkolt férfi törtetett előre s hajánál fogva rángatott egy alig tízéves, vézna gyermeket. A látvány alig pillanatig tartott s a két huzakodó alakot máris eltakarták a partrahúzott hajók; Bob Gouldonnak azonban ez is elég volt arra, hogy minden vére a fejébe tóduljon.

Letette jegyzőblokkját és öles ugrásokkal törtetett át a móló végét szegélyező homokpadon s mialatt revolvertáskáját kikapcsolta, arra gondolt, hogy talán egy gyermekrablást vagy gyilkosságot kell megakadályoznia. A partrahúzott hajók mély árnyékot vetettek a kikötő homokjára; a esillagfény eltűnt a lomhán fonnyadó vitorlák között s az apró zsákuutcákban tucatszám horkoltak a dsunkák lakosai. A gyermekrablónak nyoma sem látszott. Bob Gouldon

megzavarodva állt meg, hogy tájékozódjon, a két alak azonban úgy eltűnt, mintha köddé váltak volna.

Bosszúsán mormogva fordult vissza, amikor hirtelen sötét tömeg mozdult meg a lába előtt. Félreugrott, de késő volt; az első árnyékot második, majd harmadik követte s mielőtt Gouldon ökle elérhette volna a revolvért, négyen is lógtak rajta. Szétszapódó ökleinek pörölyerejű csapásával még lerázott magáról két támadót, de ugyanakkor kemény bambuszbot csattant a halántékán. Felnyögött a hátgerincéig hasító fájdalomtól s elzuhant, mint aki alól kirántják a lábát.

Arra eszmélt, hogy valaki csizmás lábbal kíméletlenül az oldalába rúgott.

— Hé, előre! ...

Gouldon nyögve tápáskodott, bár legszívesebben elnyúlt volna a fájdalomtól; kérdezősködni sem akart s eltökélte, hogy keményen és férfiasan fog viselkedni, bármi várjon is rá.

Sötét folyosókon haladtak keresztül. Az órmóilan kőkockákon kísértetiesen kopogtak lépéseik. Tíz lépésként egy-egy órszem bámult bele a kormosodó fáklyák pislá fényébe s amint az egyik bejárat előtt elhaladtak, Bob Gouldon szemvillanásnyi ideig láthatta a napfelkelte színompás ragyogását.

Végre megálltak egy gyöngyfűggönnyel elzárt, alacsony ajtó előtt s kísérője előretaszította Gouldont. A terem, meglehetősen nagy volt s valami rejtett tetőnyíláson át tündöklő fényhez jutott. A mozaikpadló élesen visszatükrözte a gyér berendezést s a méltóságteljesen fel-alá sétáló örök félmeztelen alakját. A keskenyebb fal mellett alacsony emelvény állt szőnyegekkel borítva s itt — valósággal körülbástyázva bőrvánkosokkal — Gouldon Shakar Nhoboy alakját pillantotta meg. A navab mellett két fehérruhás európai ült s láthatóan mélyen elmerültek valaminek a meg tárgyalásába. Legalább is a navab csak akkor pillantott fel, amikor Gouldon kísérője megszólalt.

— Parancsod teljesült, nagyúr ...

A navab felvetette a fejét.

— Mind a kettő? ... — kérdezte éles hangon.

A kísérő bólintott.

— Tíz fegyveres az erdei ház felé halad, uram s boldogok lesznek, ha jutalmazó tekinteted megpihen rajtuk.

— Jól van. Indulok, csak előbb ezzel a sahibbal van elszámolnivalóm.

Sötét szemei Gouldonra villantak. A fiatal amerikai arcát előntötte a harag bíborszíne. Felszegte a fejét.

— Ha úgy folytatod, ahogy kezdted, drága elszámolás lesz, navab... — mondta fenyegetően.

— Mióta drága a kutyabőr?... —

Shakar Nhoboy gonoszul nevetett s nem tehetett róla, maga Bob Gouldon is elmosolyodott.

— Amióta a hiénák is tigrisnek képzelik magukat... — vágta vissza keményen.

Shakar Nhoboy elsötétülő arccal ugrott fel.

— Elég... — hörrent az amerikaiakra —, megérdemelnéd, hogy nyelved tépessem ki vakmerőségedért, de nem akarom, hogy a túlvilágon hálátlannak higyj... vetkőztesétek le!...

Felcsattanó, kurta parancsszavára két benszülött lépett Gouldon mellé. Lecibálták róla a fehér blúzt s utána egyetlen rántással letépték az inget is. A navab tapsolt.

— Húsz korbácsot neki, rinócéroszbőrrel... rajta!...

Mire kimondta, a sétáló fegyveresek egyike már megcsattantotta a veszedelmes szerszámot. Gouldon elsáppadva tántorodott vissza.

— Megállj... — csikorogta a navab felé —, elfelejted, hogy az amerikai konzulátus védelme alatt állok. Ez a húsz korbács drága lesz neked...

Utolsó szavai már a lecsapó rinoceroszbőr-korbács vésszes csattanásaiba fúltak. Bob Gouldon érezte, mint szakad fel a bőre az első ütések alatt s érezte a meleg vért is, amint végigcsorgott a hátán. Emberfeletti fájdalom hasított a csontjaiba, hogy beletántorodott és felnyögött. De még így, a homlokát előntő kínos veríték alatt is látta, hogy a navab és európai társai gúnyosan összevigyorognak; erre leszegte fejét és összepréselte az ajkait, hogy szinte belecsikordult a foga. A tizedik ütésnél mégis térdre roskadt s mielőtt a húszadik is elcsattant volna, jótékony eszméletlenség takarta el megalázottságát és fájdalmait.

Valami átható szagú folyadék arcárahulló nyirka téri-tette magához. Tántorogva állott fel s zavaros szemmel me-reedt az egykedvűen álló navabra.

— Megkaptad büntetésedet oktan fecsegésedért — mondta Shakar Nhoboy színtelenül. — Kegyelmes voltam, mert nem felejtettem el, hogy megmentetted az életem; de vigyázz, nehogy még egyszer elibém kerülj...

Bob Gouldon fogai megcsikordultak.

— Most már tisztában vagyok veled s a gondolkozásoddal — mormogta vészujósló nyugalommal. — Kidobatsz a szolgálóiddal s ha feljelentelek a franciáknál, egyszerűen

Ietagadóđ, hogy valaha is láttál. Eppen ezért jegyezd meg: Bob Gouldon is van olyan férfi, mint te s a kölcsönt ugyan-
úgy visszafizeti, mint bárki más. Valóban jó lesz hát, ha
sohase találkozunk, de számodra sem lesz ez jó; mert, ha
tehetem, ezt a húsz korbácsütést hiánytalanul visszaverem
rajtad.

— Vigyétek! . . .

A navab hangja csattant s két ór megragadta Gouldon
karját. Rádobták zubbonyát és inkább vitték, mint támo-
gatták a kijárat felé.

NEGYEDIK FEJEZET

A rhanai eltűnik

Harry Lane viharos lelkesedéssel sietett az érkező elé, de riadtan visszatorpant, amint Bob Gouldon halálsápadt arcát megpillantotta. A lépcső alján találkoztak, Lane bungalowjának árnyas kertjében, késő délután.

— Az ördögbe, Bob... mi történt veled?...

— Damn'it... — mormogta az amerikai —, egy kicsit megkorbácsoltak

— Shakar Nhoboy?...

— Yes.

— Az öreg Trimney már tüvétette érted az egész kikötőt s vele együtt én sem adtam volna az életedért egy lyukas centet.

— Tudom. Beszéltem vele.

— Elmondtad neki, hogy mi történt közted és a navab között?...

— Sőt... azt is elmondtam, ami azutánt történt s aminek a nyomait örökké a hátamon hordom.

— És?...

— Szörnyen sajnálkozott és adott száz dollárt fájdalomcsillapítónak. Azt mondta, hogy ez minden, amit értem tehet.

Felmentek a lépcsőn és leültek a bungalow félhomályos előcsarnokába. Harry Lane alet szedett elő s közben dörögött.

— Megértem az elkeseredésedet, öreg fiú... de ennek ellenére is azt kell mondanom, hogy old Trimneynek igaza volt; az adott körülmények között senki sem tehet semmit az érdekedben.

— Tudom. Ugyanezt megmagyarázta az amerikai konzul is, a helyőrség parancsnoka is. Shakar Nhoboy és egész házanépe megesküdne az összes indiai istenekre, hogy lázban beszélek és sohasem láttak. Csakhogy...

Harry Lane cigarettát tölt vendége elé és gyorsan felhajtotta az első pohár alet.

— Nos...? Csak nem süttél ki valami okosat?

Bob Gouldon ökle az asztalra csapott.

— Van valaki, aki nem lesz hajlandó letagadni a Trimney házában lefolyt jelenetet.

Lane a fetőzet felé fújta a füstöt.

— Óriási... kire gondolsz?

— Azran rhanira. Azért jöttem, hogy hozzá vezess.

Harry Lane nem felelt. Sokáig úgy látszott, mintha ültében elaludt volna; csupán cigarettájának füstje árulta el, hogy gondolkodik.

— Sajnálom, old boy — mondta végül —, ebből a reményből is ki kell ábrándítanom. Nem tudlak elvezetni Azran rhanihoz.

— Damned... csak tudod, hogy merre lakik...?

— Fogalmam sincs, de rajtam kívül ugyanígy áll ebben a pillanathban néhány tízezer shivaista hindu is Yanaonban.

Bob Gouldon türelmetlen mozdulatot tett.

— Nem értem... valahol csak kell lennie.

— Ez kétségtelen; viszont a kérdésedre mégis csak azt felelhetem, hogy Azran rhani ismeretlen helyen tartózkodik s ha bővebb felvilágosítást akarsz, alighanem Shakar Nhoboyhoz kellene fordulnod.

Bob Gouldon úgy ugrott fel, mint a gumilabda. Meglepetésében még fájdalmairól is megfeledkezett.

— Mit beszélsz...? — kérdezte vibráló hangon.

Harry Lane legyintett.

— Ne légy ennyire értelmetlen. Azran rhanit az éjszaka saját palotájából elhurcolták s éppen a te közléseid alapján nem nehéz kiszámítani, hogy az értelmi szerző csak Shakar Nhoboy lehetett.

— És ezt ilyen nyugodtan mondod...?

— Hát hogy mondjam? Csak nem fogok őrjöngeni egy félvér hercegnő elrablása miatt...?

— Akkor sem, ha tudod, hogy nem akar a navab felesége lenni...?

Harry vállatvont.

— Dear boy, Indiában a leányok nagyobb fele nem akar annak a felesége lenni, akinek a szülei eladják; ennek ellenére a házasságok hindu szempontból egész sikerülteknek mondhatók.

— Cinikus vagy, mint egy templomi bálvány.

— Te pedig naiv, mint egy amerikai bakfis. Eljössz Bengáliába, amelyről csak annyit tudsz, hogy itt találták ki a bengáli gyufát, összeveszel egy herceggel, aki megkorbácsolat s a tetejébe koronatanúnak akarod felhasználni ellene azt a nőt, aki azóta már talán a felesége.

Bob legyintett.

— Nem vitatkozom. Tudnak már az elrablás ügyéről a hatóságok...?

— Hogyne. Sőt azóta te is tudnál róla, ha nem foglalt volna el a saját hátad.

Felállt és barátja vállára tette a kezét.

— Adok egy jó tanácsot, Bob... felejtsd el ezt az egész buta kalandot és mindenekelőtt fekjüdj le, mert ha a sebeid belázasodnak, soha többé nem látod Amerikát.

— Így beszélnél akkor is, ha a te hátad sajogna?

— Nem beszélnék így, mert én nem avakoztam volna két benszülött ügyeibe. Nos, mozogj... van egy szolgám, az majd rendbehozza a vállaidat. Az is bengáli s ők nagyon értenek a rinoceroszbőr-ütötte sebek kezeléséhez.

Tapsolt s az elősiető szolga segítségével átvitte Bobot néhány szobán. Gouldon nem tiltakozhatott; az utolsó huszonnégy óra eseményei után valóban semmi másra nem volt olyan nagy szüksége, mint néhányórai nyugalomra. Félóra múlva már hűvös kötések között aludt, olyan mélyen, ahogyan csak a huszonhatéves fiatalok tudnak aludni.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Shakar Nhoboyt meggyilkolják.

Yanaon másodrangú indiai kikötő; egyike annak a fél-tucat városnak, amelyeket az angolok minden gazdasági háttér nélkül engedményes területként juttattak a franciáknak Elő-Indiában. Buja vegetációval benőtt, forró part, kikötője azonban eliszaposodott és tisztíthatatlan. A város mögött néhány mérföldnyire már érintetlen vadságban sötétlik a vadon s előtte, alig kőhajtásnyira az utolsó háztól húzódik az angol-francia határ. A két idegen nagyhatalom területén elnyomva él az őslakosság; az ő akaratukat senki sem kérdi s termelvényeiket ingyen, vagy majdnem ingyen szedik el az engedményes vállalkozók: franciák, angolok s elvértve néhány japán és amerikai is.

Bent az erdőben, a keskeny ösvények rejtett hálójától körülvéve állott Shakar Nhoboy kastélya; valamikor kolostor lehetett, erre vallott magas kerítése és épületeinek díszes toronyrendszere. Shakar Nhoboy ritkán használta ezt a házat; vagy a tengerparton élt, vagy Balarampurban, vagy még inkább mélyen bent a hegyek között, ahol még a szövetséges angolok ellenőrzésétől sem kellett tartania.

Ezen a napon kedvetlenül rúgta fel a gyümölcsöstálat, amit félmeztelen szolga tett eléje mély hajlongással.

— Küldjétek a rhanit...

— Értem, nagyúr...

Míg egyedül volt, ideges kézzel cigarettára gyújtott és széthúzta a vastag függönyt, amely az erkélyre nyíló ajtót eltakarta. A koraesti fény zuhogva ömlött el a szoba színes szőnyegein, az alacsony kereveten és megszámlálhatatlan vánkoson; kint a kertben mozdulatlanul álltak őrt a sudár pálmák és buján illatoztak a jázminbokrok. Távolabb a hegyek világoskék körvonala látszott s valahonnan tisztán hallani lehetett egy miniatúr vízesés szilaj csobogását.

Shakar Nhoboy mélyen elmerülve nézte a képet, de azután váratlanul és villámgyorsan fordult meg. Azran, aki már másodpercekkel előbb megjelent a másik bejárat küszöbén s hangtalan macskaléptekkel közeledett, visszatértorodott a váratlan mozdulattól s az apró tör, amit ruhája

alatt szorongatótt, a következő másodpercben már a navab öklében csillogott.

— Tehát így állunk...

Shakar Nhoboy hangja inkább gúnyos volt, mint haragos. Megvető mozdulattal eldobta a tört és intett.

— Ül le, Azran... remélem, tudod, hogy most megölhetnélek.

A leány vállatvont.

— Öless meg; de amíg élek, tőlem más viselkedést sohase várj.

— Majd meglátjuk. A feleségem vagy Brahma színe előtt.

— Csakhogy az én eskümet Shivayami hallgatja meg; tehát csak rabodnak tekinthetem magamat.

A navab vállatvont.

— Tekintsd magadat annak, aminek akarod, Azran; de ha még egyszer tört találok nálad, a hűtlen asszonyok büntetése lesz a sorsod: kígyókkal maratlak halálra.

Elhallgatott és várakozóan nézett a leányra. Azran elfordította a fejét; kemény vonásain sem ijedség, sem megbánás nem látszott. A navab hirtelen mellélépett

— Konok vagy... pedig meg kell értened, hogy a kétőnk házasságához fontos érdekek fűződnek.

— A te érdekeid.

— Meg a népemé.

— Áltatod magad. Angol zsoldban állsz s szeretnéd hinni, hogy néped érdeke, ha az angolok tonnánként félrupiáért veszik át a gyapotot.

Shakar elvigyorodott.

— Miért ne, ha a félrupia fele az én kincstáramat gyarapítja...?

— Semmi közöm a dolgaidhoz; csinálhatsz, amit akarsz, de nélkülem. Én szívesebben leszek Shata-Davi papnöje, mint a te feleséged.

— És a legelső alkalommal megszöksz az Újvilág felé.

— Ahol még mindig jobb, mint nálad.

Elfordult a navabtól s a félredobott gyümölcsös kosár mellé lépett. Érett szőlőfürtöt emelt ki, talán hogy nyugalmát hangsúlyozza. Most szemben állt az erkélyre nyíló ajtóval s tisztán látta, amint az alacsony korlátot szegélyező bokrok ága megmozdul s turbános fej emelkedik alig arasznyira a korlát fölé. Sikoltani akart, vagy előreugrani a függöny felé, de elkésett: görbe kés repült át e levegőn, éles zizegéssel húzott el Azran mellett s hogy ezúttal célbatalált, azt érthetően elárulta Shakar Nhoboy hörgő felcsuklása.

A leány rémülettől kitágult szemmel fordult hátra. Shakar Nhoboy akkor már tántorgott s eltorzult ajkain nem jött ki hang. A kés a mellében állott; ruhájának színes selyme szinte elhorította a fakó markolatot.

Mindössze néhány pillanatig tartott ez a vergődés; a navab megboltott saját ruhájában és végigvágódott a szőnyegen. Fejét estében beleütötte a gong rézlapjába s a mély hang harsogva szállt végig a házon.

A folyosón rohanó lépések dobogtak fel. Féltucat fegyveres rontott be az ajtón, majd kaftános udvarmesterféle s végül fehérruhás európai: Morrison.

— Mi történt...?

Azran kiegyenesedett.

— Navab Shakar Nhoboy elvette méltó büntetését: repülő kés okozta halálát.

Az erkélyre lépett, de gyorsan visszafordult. Arcán borzadály tükröződött, amikor megszólalt.

— Nézzetek ki. A merénylő holtan fekszik a fal mélyén.

Morrison az ajtóhoz ugrott. Az erkély alatt, mintegy válaszfalul, alig fél öl széles, mély árok húzódott. A természetes kövekből rótt falakat nem fedte növény s így látni lehetett, hogy az árok mélyén összezúzódott emberi test hever.

Morrison az udvarmesterhez fordult.

— Készítetek elő mindent; a navab holttestét Bala-rampurba visszük. Illő, hogy ott égjen el.

A hindu megrázta a fejét.

— Tévedsz, sahib. A navab teste a Hallgatás tornyában éri el a megsemmisülést. S feleségének vele kell meghalnia...

Sötét szemei Azranra villantak. A leány akkor már hamuszürke arccal állt a megmerevedő holttest mellett; az udvarmester szavaira megrázkódott s mint az eldöntött zsák, eszméletlenül vágódott végig a szőnyegen.

Morrison minden részvét nélkül pillantott rá.

— Hallgass rám... — mondta az udvarmesternek. —

A navab törvényes utódja, a testvéröccse, mint tudjátok Bombayban tartózkodik. Míg hazajöhet, az angol impérium nevében én parancsolok. Ha engedelmeskedtek, a fehér sahibok elnézik, hogy máglyára külditek a navab asszonyát; ha megpróbáltok ellenszegülni, gépfegyvereket hozatok. Választhattok...

Átnyúlt a holttesten, kivett egy cigarettát a nyitott aranydobozból és nyugodt lépésekkel elhagyta a szobát.

★

Egy pillanatig mozdulatlanlanság uralkodott a szobában. Aztán az udvarmester intett:

— Valaki menjen ki és nézze meg a merénylő holttestét... hátha ismerősre találunk benne!

A fegyveresek közül három nyomban kifordult az ajtón és sietős léptekkel indult ki az udvarra. Arcuk sötét volt és kiismerhetetlen, mint minden hindu arca, ha gondolkodik. Már pedig ezek a hinduk most erősen gondolkoztak Shakar Noboy halála felett. Tudták ugyan mindnyájan, hogy a navab nem tulságos népszerűségnek örvend Yanaonban, de halálos ellenségéről senki nem tudott. Ki ölthette meg tehát?

A kőfal alatt fekvő holttest sem szolgált magyarázattal. Ismeretlen hindu arc meredt rájuk. Fájdalomtól eltorzult arc, nyitott szemekkel. Ezek a szemek döbrent csodálkozásal meredtek a fölébe hajló emberekre.

A hindut felemelték és csak ekkor vették észre, hogy nem a kőfalról való lezuhanás okozta halálát, hanem egy hátába fúródott hindu kés... A görbenyelű kés még most is ott volt a hátában markolatig, a hátraesés még jobban beléjeddöfte.

Igy hát nem kaptak magyarázatot. Mert azt senki nem tudhatta, hogy a holttest, amely előttük fekszik, még nem is olyan régen Yuma névre hallgatott és közönséges kis yanaoni orgyilkos volt, akit bármikor meg lehetett találni a Togato csapszékben és aki bármikor és minden nagyobb lelkifurdalás nélkül hátába mártotta valakinek a kését. Hogy ő is hátába kapta a kést, ez csak a sors szeszélyes játéka volt...

Aki hátába repítette a kést, akkor már beért a Yanaon szélén fekvő fényűző palotába. Hallgatag hinduk nyitottak neki sorba minden ajtót és ő méltóságteljesen lépdelt be ezeken a nyitódó ajtókon, mintha félórával ezelőtt nem is tárgyalt volna egy orgyilkossal egy yanaoni csapszékben és tíz perccel ezelőtt nem is repített volna kést ugyanennek az orgyilkosnak a hátába, játékos hidegvérrel.

A valaha szépséges Muona apja most szobájába ért és önmagába mélyedve hálát adott az isteneknek. sikeres bosszújáért. Úgy érezte, minden simán és ragyogóan ment, bűne nem is derülhet ki soha! Bűne? Ó, a bíróság talán annak nevezné, pedig nem bűn ez, csupán egy vívódó apának önmegnyugtatója! Mert enélkül boldogtalan lenne egész életében és lelkifurdalásai volnának, hogy nem bosszulta meg Muona halálát.

Az orgyilkos? Meg kellett ölni. Soha nem lehet tudni, hogy egy ilyen páriának mi jut eszébe. Egy nap eszébe jut

fecsegní és akkor vége mindennek. Nem, ezt nem volt szabad megkockáztatnia! Ezért hát utána osont és hátába dobta kését.

Az egyik szolgáló lépett be és jelentette, hogy Yomina sahíb van itt, a ház barátja. A hindu intett és pár perc múlva belépett barátja, szakállas, öreg hindu, akivel huszonöt esztendeje mindennap összeülnek a délutáni néhány sakkpartiera.

Egy darabig kölcsönösen egymás hogyléte és közérzete után érdeklődtek, aztán az öreg feltette a kérdést:

— Van kedve, házam szeretett barátjának, Yominának, néhány sakkpartiehoz?

Mire Yomina:

— Régi és szeretetteljes barátom nagyon megörvendeztet ezzel a kéréssel, mivel magam is nagy kedvet érzek a sakkhoz.

— Akkor talán fáradjunk át, a sakkterembe!

— Ha nincs akadálya, kedves, régi barátom...

És leültek sokkozni. A valaha szépséges Muona apja úgy és olyan nyugodtan tologatta a sakkfigurákat, mintha félórával ezelőtt nem is ölette volna meg Shakar Noboyt és nem is ölt volna meg orvul egy orgyilkost.

Hindu volt...

HATODIK FEJEZET.

Bob Gouldon munkához kezd.

— Bob... hé, Bob...

— Hallom... Mi az ördög bujt beléd?...

Bob Gouldon a bungalow kertjében állt és azt próbálgatta, hogy sebes vállalai ellenére tudja-e már kezelni a revolvert. A dolog még nem ment simán, de már biztató előjelei voltak. Harry Lane lihegve ért mellé.

— Hagyd most a revolveredet. Rettenetes dolog történt.

— Damned... leégett a Trimney-House?...

— Ne éretlenkedj. Tudod, old Trimneynek sok érdeke fűződik a bensülött politika alakulásához és minden fontos helyen tart egy-két megbízható besugót. Galambpostával érintkeznek s mondhatom, néhányszor már jól bevált a dolog...

— All right... most pedig kitörte a szárnyát valamelyik galamb?...

— Ostoba... Shakar Nhoboyról érkezett hír.

Bob Gouldonnak szempillantás alatt elment a tréfától a kedve. Sérülése ellenére olyan erővel ragadta meg Harry karját, hogy szegény fiú felnyögött bele.

— Mi történt? Beszélj!...

— Shakar Nhoboyt meggyilkolták.

— Ez neked rossz hír?... Hiszen akkor Azran rahni...

— Kényszerítik, hogy máglyára lépjen Shakar Nhoboy holttestével.

Bob Gouldonnak elnyílt a szeme.

— Bolond vagy, hiszen az asszonyégetést régen eltiltották.

— Látszik, hogy nem ismered az angolokat. Egyébként Trimney sem akart hinni a hírnek és telefonon felhívta Balarampurt. Azt válaszolták, hogy jobb, ha nem avatkozik bele a bensülöttek dolgaiba.

— Ez örület... hát megbolondultak a balarampuriak?

— Mondom, hogy nem ismered őket. Shakar Nhoboy az angolpárti bensülöttek közé tartozott persze nem ingyen: Azran viszont a függetlenségért küzdő Shivaisták vezérének egyetlen lánya. Ha tehát Azran most elpusztul, a shivaisták vezető nélkül maradnak. Nem nehéz kiszámí-

tani, hogy az élő bálványokhoz szokott hinduknál mit jelentene ez...

Bob Gouldon lassan leült.

— Mondd csak... — kérdezte megfontoltan — biztos mindaz, amit mondtál?...

— Mérget vehetsz rá. Azran ruhait — ha csoda nem történik — semmi sem mentheti meg a tűzhaláltól.

— Thanks... ezt akartam tudni.

Gouldon felugrott és a kijárat felé indult. Harry Lane rémülten ugrott utána.

— Mit csinálsz, bolond?...

Bob visszavigyorgott.

— Ne félj, nem boxolom meg az angol konzult. Egyszerűen csak kábelezek Amerikába. Ott még akad néhány lap, amelyik akkora szenzációt kever az ügyből, hogy a derék angolok beleőrülnek.

— Este akarsz kábelezni?...

— Miért ne?... Ilyenkor még olcsóbb.

Anélkül, hogy Harry rosszaló fejesóválásával törődött volna, elrohant. Az utcákon ilyenkor, az utolsó imádkozás idején lelket sem lehetett látni; Gouldon azonban tudta, hogy merre kell keresnie a postahivatalt. Útja bokros bungalowok között vezetett el s amint egy kis téren keresztülvágott, megállt, mintha földbegyökerezett volna a lába.

Félig a bokrok árnyékában európai ember suttogott egy benszülöttel; a világos estében tisztán látszottak mindkettőjük arcvonásai s Gouldon azonnal megismerte azoknak az európaiaknak egyikét, akik megkorbácsoltatásakor Nhoboy tanyáján voltak. Éppen azon gondolkozott, hogy rájuktörjön-e, amikor az európai hirtelen bólintott és befordult a legközelebbi kocsmá felé. Bobnak nem maradt más választása, minthogy a benszülöttet kövesse, ha csak nem akart egy egész lebuji népességével szembeszállni.

A hindu gyors lépésekkel haladt át az európai negyeden, amely egyébként sem állt néhány tucat bungalownál többször; amint a hindu kunyhók és tömegszállások közé értek, Bob alkalmasnak vélte az időpontot a cselekvésre. Még nem tudta, hogy lesz-e haszna tulajdonképpen a támadásnak, de feltételezte, hogy Nhoboy európai bizalmasai útján előbb-utóbb ráakadhat Azran nyomára.

A hindu fickó egyenletes lépésekkel sietett. Bobnak semmi kedve sem volt kifulladásért egyszerűen utána kiáltott. A hindu megfordult s alkalmasint az előbbi sahibnak nézhette az idegent, mert engedelmesen megállt.

Gouldon pedig nagyon jól tudta, hogy a meglepetés fél

győzelem. Amint béerte a hindut, ökle máris kivágódott s ő az elzuhanó ember mellére térdelt. Gyakorlott kézzel szedte ki az ágyékkötőből a kést, azután felemelkedett.

— Állj fel, fickó... de ha szökni akarsz, belédfojtom a pérát...

A hindu megfélemlítve engedelmeskedett. Sunyi alázattal pislogott Gouldonra, de látszott a képén, hogy csak alkalomra les és eltűnik, mint a kámfor.

Csakhogy Bob ismerte ennek a magatartásnak az ellen-szerét is. Kezében megcsillant néhány fényes ezüstrupia.

— Választhatsz... vagy a pénz, vagy a bőröd!...

— Mit kívánsz tőlem, sahib?...

— Tudni akarom, ki volt az az ember, akivel beszéltél?

— Bill Sharke-nek nevezik, sahib és Morrison sahib szolgálatában áll. Engedj utamra, mert megöl, ha megtudja, hogy fecsegtem.

— Még mindig jobb, mintha én öllek meg. Hova küldött?

— Nem akart tőlem semmi rosszat. Egy kis csomagot kellett elvinnem másik két fehér sahibnak Shivayami templomához...

— Hazudsz. Hiszen nincs nálad semmiféle csomag.

— Győződj meg szavaim igazságáról, sahib...

Az ágyékkötő rejtékéből alig tenyérynyi papírdarab került elő. Bob gondolkozás nélkül feltépte a piszkos burkolatot. Csaknem elfütyentelte magát meglepetésében. Vékony, összecsavart pamutszál került a kezébe, amit gondosan át-ítáltak viasszal.

— Gyujtózsínór... — villant át az agyán — még hozzá gyorsan égő, amit az időzített pokolgépekhez szoktak alkalmazni.

— Ügy... — dűnnyögte hangosan — és mit üzent a sahib?

A hindu a nyakát tapogatta, mintha máris torkán érezte volna az árulónak kijáró kést.

— Bocsáss el, sahib... Shakar navab megölet mindkettőnket, ha rájön, hogy elárultuk...

Bob Gouldon hangja érélyesen csattant.

— Azt kérdeztem, hogy mit üzent a sahib?...

— Keveset... csupán azt, hogy mire a hold két dárda-hossznyira a pálmák fölé ér, ő is Shivayami templomához ér.

— Hm... merre van az a templom?...

— Shiva ligete mellett, sahib... ezen az úton kell továbbmenni és nem kerülheted el.

— Well . . . itt a pénzed.

A rupiák megszorodva hullottak a hindu lábaihoz. Bob megvárta, amíg a fickó összeszedi az ezüstdarabokat, de mielőtt felegyenesedett volna, revolverének agya előre-csapott. A hindu halk nyögéssel bukott orra.

Gouldon a bokrok közé gurította az eszméletlen testet, azután szaporán nekilódult az útnak. A hindutól többé nem kellett tartania; tudta, hogy amint eszmélésre tér, igyekszik a vagyontjelentő rupiákkal minél távolabb kerülni az áru-lésért járó kés hatótávolságából.

Sietnie kellett; a hold már másfél dárdahossznyira állt a pálmák koronája felett.

HETEDIK FEJEZET.

Gouldon közbelép.

A sokornyű, agyagmozaikkal díszített templomot valóban nem volt nehéz megtalálnia; a hold ezüstje körülfolyta az alacsony falakat s a torzfigurákkal díszített bejárat íve éppen szemben állt az úttal. Amolyan régi templom lehetett, néhány éhes szerzetes az elavult istenbálvány oltára körül.

Bob Gouldon nem merte megkockáztatni, hogy a holdfényben egyenesen közelítse meg a templomot; félrehúzdott az utat szegélyező bokrok közé és türelmesen várt. Még maga sem tudta, mit fog kezdeni, de bármennyire újonc volt is India földjén, a behódolt és a függetlenségre törekvő benszülöttek ellentéteit jól ismerte s a gyujtózsínór nem sok jóval kecsgetett. Homályosan érezte, hogy összefüggés lehet Azran elrablása, a navab ellen elkövetett merénylet és a mostani tervek között.

A percek ólomlábakon teltek, majd hirtelen megzörrent a bozót Gouldon közvetlen közelében. Az amerikai keze a revolver agyára feszült; ebben a pillanatban valóban csak hajszál választotta el a felfedeztetéstől. A zaj felerősödött, azután megszűnt s pillanattal később két sötétköpenyes fickó bukkant fel a templom alacsony falánál. A holdfény élesen megvilágította alakjukat s Bob most már valóban örülni kezdett, amiért megkockáztatta a kalandot. Egyik európai hátán ugyanis megismerte azt a jellegzetes alakú bádoghengert, amiben a bányamérnökök a dinamitot szokták előkészíteni.

Itt tehát csakugyan készül valami...

A két alak átvette magát a kerítésen és ismét csend lánadt. De csak néhány percre; amikor a hold éppen két dárda-hossznyira állt a pálmák felett, tehát két óra tájban, lépések roppantak meg az ösvény mélyén. Pillanattal később feltűnt az az ember, aki a hinduval beszélt. Óvatosan közeledett s Bob ugrásra készült rejtekhelyén.

Megvárta, amíg a fickó egészen a közelébe ér s akkor egyetlen ugrással a nyakában termett. Tudta, hogy a hosszú küzdelemmel még győzelem esetén is elrontaná a dolgát, tehát aszerint cselekedett, teste még a levegőben volt, amikor revolvert farfó ökle már lecsapott a gyanútlan férfi halántékára.

Bill Sharke meglódult az ütés és a rázuhánó test ket-
tős súlya alatt s Bobnak már nem maradt ideje arra, hogy
esés közben elkaphassa. Mind a ketten a földre zuhantak
s ez meglehetősen nagy zajjal járt.

Sietve állt fel s az eszméletlen testet maga után húzta
a bozótba. A gyújtázzsinór elég tartós zsinagnak ígérkezett;
alaposan összekötözte vele az éjszakai látogatót, azután
igyekezett minél távolabb kerülni a támadás színhelyétől.

Megközelítette a falat és hallgatódzott; csak akkor
indult tovább, amikor meggyőződött róla, hogy az esés zaja
senkit sem riasztott fel a közelben.

A bejutás nem bizonyult nehéz feladatnak, ami azt
bizonyította, hogy a templomnak nincsenek aranykincsei,
vagy pótolhatatlan ereklyéi, amiket védeni kellene. A belső
oldalon elvadult kert látszott s vagy húsz lépéssel távolabb
maga a templom.

A nyomok valósággal mutatták az utat. Bob gondolko-
zás nélkül elindult s tudta, hogy nem kelt gyanút. A két
fickó úgy is várta a harmadikat.

A bejárat helyét könnyűszerrel felpattantott és sarkig-
tárt bambuszajtó jelezte; Gouldon csak mélyen meghajolva
tudott belépni rajta. Arra számított, hogy a templom bel-
sőjében vaksötétség lesz, de primitív tetővilágítás révén elég
jól meg lehetett különböztetni a tárgyak körvonalait. Ala-
acsony helyiségbe jutott. A tető alatt karzatszerű galéria fu-
tott körbe s a vaskos oszlopokon túl oltáremelvény a karsú
istenasszony-szobra látszott. Shivyami a termékenység
istenasszonya lehetett, legalább is erre valtozott a szobor kezé-
ben látható rizskalász. A szobor és az oltár között halk zaj
jelezte a két hivatlan látogató munkásságát.

Gouldon zajtalan lépésekkel közeledett. Éppen akkor
bukkant fel az oltárkő mögött, amikor az alacsonyabb látog-
ató a szobortalapzat alá szorította a dinamitot. Bob fel-
emelkedett s revolvere fenyegető félkört írt le a levegőben.

— Hands up, boys... de gyorsan, mert nincs türel-
mem várni!...

Arra számított, hogy a banditák amerikai recept szerint
gondolkodás nélkül eleget tesznek a barátságos felszólítás-
nak, de rosszul számított. A kisebbik fickó ugyan engedél-
meskedett, a másik azonban szinte az első hanggal egy-
idejűleg előrepatant s összeszorított ökle már ütött is.

Bobot készületlenül érte a támadás, de azért nem gon-
dolt arra, hogy zajt csapjon a revolver elsütésével; az ütés-
től kissé túlzottan hátraesett, de még ugyanezzel a moz-
dulattal elkapta támadójának lábát és teljes erővel maga

felé rántotta. Ez az amerikai recept már használt; a fickó elvágódott s estében leverte lábáról társát is. A következő másodpercben pedig már lecsapott rá Bob revolvere.

Gouldon ülve maradt a földön és vigyorogva nézett farkasszemet egyedülmaradt ellenfelével, aki a meglepetéstől még mindig nem tudott magáhoztérni.

— Gyors munka volt mi? ... — kérdezte barátságosan. Pillanattal később azonban erélyesre fordult a hangja. — Le a fegyverekkel fickó. Gyorsan, mert láthatod, hogy nem tréfálok.

Buldogpisztoly és kés sullt eléje. A fickó láthatóan megfélemlítve hátrált előle:

— Kíváncsi vagyok, mi a poklot akarsz? — kérdezte érdes hangon.

Bob felállt.

— Well, ezt a kíváncsiságot könnyen kielégíthetem — mondta s ökle kivágódott.

Kissé túlméretezett ütés volt; a fickó feje hátracsuklott tőle, viszont engedelmesen lefeküdt a társa mellé.

Bob kiszedte a dinamitot a szobor alól, azután körül nézett valami kötél után, hogy végleg ártalmatlanná tehesse és kivallathassa a fickókat. Ez a terve azonban nem sikerült; alig fordult meg ugyanis, hirtelen hang csendült meg a hátamögött.

— Az istenek áldják meg, kezedet, sahíb ... de most már talán áruld el, mi történt Shivayami templomában.

Gouldon úgy fordult meg, mintha penderítették volna. Körül kellett néznie, hogy megtalálja a hang gazdáját. Csak másodpercek múlva fedezte fel, hogy egyik oszlop bemélyedésében, közel embermagasságnyira csonttáaszott figura guggol. Valószínűnek látszott, hogy a különös öreg végignézte az egész jelenetet anélkül, hogy érdemesnek tartotta volna beavatkozni. Epésen válaszolt.

— Láthattad, hogy mi történik; ha közbe nem lépek, azóta levegőbe röpült volna az istenszobor.

— Nem biztos, sahíb ... — dörmögte az öreg — az istenek tudta és akarata nélkül semmi sem történhet a földön. S az istenek azt akarták, hogy te légy Shivayami szoborának megmentője.

Bob a két eszméletlen fickóra mutatott.

— Ismered őket? ...

— Shakar Nhoboy emberei.

— Csak voltak. Shakar Nhoboy meghalt.

Az öreg arcán ebben a pillanatban látszott először némi halvány jele annak, hogy egyáltalában él. Megütközve bá-

mult Bobra, majd felegyenesedett s mintha rozsdás tagjait nyugtáztatná, leszállt a fülkéből.

— Mit mondtál, sahib? ...

— Azt, hogy Shakar Nhoboy meghalt. Meggyilkolták.

— Itt, Yanaonban? ...

— Azt én is szeretném tudni.

Az öreg az istenszoborra bámult.

— Nem ... ennyi idő alatt még nem is térhetett vissza...

— mormogta maga elé bizonytalanul.

Bob felvillanó érdeklődéssel lépett előre.

— Talán tudod; hogy hol tartózkodott a navab? ...

— Miért kérdezed, sahib? ...

Bob maga sem tudta, mennyit mondjon el a törtétekből. Kitérően felelte.

— Lett volna vele egy kis elszámolnivalóm. Meg azután a navab is tőlem rabolt valamit.

— Tőled? ... — húzódott fel az öreg szeme.

— Tőlem.

Hosszú csend támadt. Az öreg átható tekintete szüntelenül kutatta az amerikai férfi arcát.

— Sahib ... — kezdte végül is az öreg — Shivayami papjait nagy hála köteleztetted. Ha tehát keresnivalód van a navabon, siess. Mindazt, ami az övé s ami kedves volt neki, elégetik ugyanazon a máglyán, amelyen a teste is elég ... kevés az idő, ha meg akarod menteni az elrabolt tárgyat.

Bob türelmetlen mozdulatot tett.

— Azt mondd meg, merre kell mennem.

— Negyven mérföldnyire napnyugta felé. Shakar Nhoboy háza a Hallgatás Tornya közelében van. Odaérhatsz, mielőbb másodszor is lenyugszik a nap.

— All right ... az istenek áldjanak meg, öreg szent.

Indult, de azután visszatorpant a két bandita eszméletlen teste előtt. De mielőtt szólhatott volna, az öreg megnyugtatta.

— Ezeket nyugodtan itthagyhatsz. Shivayami fiai nem kívánják az életüket; átadjuk őket a sisakosoknak s ott is elveszik büntetésüket.

Bob elvgyorodott.

— Well ... kint is találtok még egy fickót a bokrok között. Good night, szent ember ...

Kibujt az alacsony ajtón s csaknem futva indult meg a város felé. A kikötőben néhány sort vetett papírra Harry számára s abban jelezte, milyen útra indul. Aztán neki-vágott az útnak északnyugat felé.

Mire az öreg Shiva pap intézkedett, hogy menjen valaki ki a kertbe és hozza be a bokrok közt heverő emberi testet, akit a sahíb az előbb leütött, annak bizony már hiült helyét találták. Mialatt Bob és az öreg pap beszélgettek, magához tért, parázsló szemekkel meredt bele a sötétbe és csak azt várta meg, hogy Bob elinduljon. Feltápázkodott ő is és mint az árnyék indult Gouldon után.

Ismerte erre az utat és tudta, hogyha erre mennek egyenesen, hamarosan olyan területre érnek, ahol nyugodtan és könnyű szerrel elintézi az előtte haladó gyanútlan embert.

Akkor már sötétedett és a hold puffadt, sárga képe is megjelent az égen. A hindu halk szitkokat mormolt maga elé, könnyebb lett volna a dolga a vaksötétben, de így sem fog kudarcot vallani! Van egy fogása, amelyet csak hindu ismer és amely ellen csak hindu tud védekezni... egyetlen szorítással, amelyből nem lehet szabadulni, eltörni az ellenfél nyakcsigolyáját. Egyetlen, kemény szorítás! És kivédeni nem lehet!

Gouldon gyanútlanul menetelt előtte. Eszébe sem jutott, hogy valaki lopódzik utána, a rhana körül jártak gondolatai. Azt természetesen elhatározta, hogy minden körülmények között megmenti. A sötétben a rhana mélytűző szemei villantak hirtelen eléje és Gouldon enyhe szívdobogást kapott ettől a látomástól...

Akkor egyszerre megmerevedett. A hold ezüstösen szórt a sugarait a tájra és Bob a földre pillantván, hirtelen észrevette, hogy egy árny követi... most közel merészkedik hozzá... hangtalanul oson... most!

Villámgyorsan lebukott és guguló helyzetben fordult szembe támadójával. A holdfényben rögtön megismerte az imént leütött hindut, halkan fütyentett, egy pillanat alatt már pattant is és kivágódott az ökle.

Nem volt elméretezett ütés és ha talál, a hindu azonnal elnyúlik. Azonban nem talált. Mert az nem kisebb gyorsasággal elhajolt és borzalmas erővel Bob gyomrába vágta magát. Bob felnyögött a hallatlan lendülettől és ütéstől, megtántorodott, de szédültsége csak egyetlen pillanatig tartott. Kiegyenesedett, előrelebillent, két karjával átkapta a fickó derekát, megszorította és eldobta.

Amerikai fogás volt, valaha mister Macky birkózóiskolájában tanulta a Broadway n, ahol a leggazdagabb new-yorki fiúkat oktatják ki holmi gengszterrel való találkozás esetére. Ilyen dobás után az ellenfél rendszerint elrepiül vagy félmétert és eszméletlenül fekvé marad...

A hindu is elrepült vagy félmétert, csak éppen nem maradt fekve. Azonnal talpraugrott és harcrakészen várta Bobot.

Bob abban a pillanatban elhatározta, hogy lerohanással intézi el a makacs hindut. Vadul meglódult a macskaként lapuló hindu felé...

De elvétette a dolgot.

Mert az villámgyorsan leguggolt és ebből a guggoló helyzetből Bob lába elé vetette magát. Bob hanyattzuhant a hindun keresztül és szaltót vetett a levegőben. Szédült egy kissé és amikor magához eszmélt, a hindu már a mellén ült és a toroka felé kaparászott.

Bob felhőrdült, ismerte a „hindu gallér“ nevű kellemetességet, egyellen erős mozdulattal lesöpörte a hindut s hogy az újra a toroka felé kapott, zseben keresztül tüzelt...

Halk jajdulás és kis pörkölt luk Bob nadrágzsebében. Gouldon fáradtan emelkedett fel.

— Sorry — mormogta a halott hindu felé, aki akkor már teljes mozdulatlansággal feküdt és nagyon valószínűvé tette állapotát, hogy több „hindu gallért“ az életben nem fog elkövetni.

Bob Gouldon letörölte nadrágjáról a port, kissé megtekergette nyakát, aztán megindult tovább, északnyugat felé, hogy kiszabadítsa Azran rhanit, akit eddig még csak egyszer látott, viszont akiért már többször kockáztatta életét...

A hold most felhőrongyok mögé rejtőzött és Bob arra gondolt, hogy ha ezek a felhőrongyok valamivel előbb rejtik el a holdat, akkor ő most tört esigolyával és holtan fekszik az úton, egy hindu pedig vigyorogva talpal ezen az úton.

Igy határozottan kedvérevalóbb volt a helyzet.

NYOLCADIK FEJEZET.

Balsikerü vállalkozás.

Az erdő csendje úgy vette körül, mintha kriptában lett volna. Az indák sűrűjében alig lehetett mozogni, a keskeny csapás azonban elég járhatónak bizonyult s most már kitérült előtte a tisztás is. Nem volt nagy terület és magas fű borította; ideális búvóhely a környék rettegett fenevadja, a bengáli tigris számára.

A tisztás túlsó felén, szinte az újrakezdődő vadonhoz símulva magányos, komor épülecsoport állott. Vaskos, de nem túlságosan magas fal vette körül, tömzsi őrtornya messze kimagaslott a fák közül.

Gouldon vargabetűt vágott, részint, hogy ne mutassa magát a tisztáson, részint pedig azért is, hogy alkonyattal közelíthesse meg a falat. Óvatossága, mint mindig, most is szerencsésnek bizonyult; a tisztás túlsó felén másik, észak felől kanyarodó ösvényre bukkant s alig állította meg öszvérét, hogy kissé fujtasson, hirtelen közelgő zsolozsma hangjai ütötték meg a fülét.

Visszahúzódott, mélyen a sűrűségbe s öszvérét megkötötte egy odvas fa mellett. Böven hordott neki füvet s amikor úgy gondolta, hogy kellőképpen gondoskodott az állatról, visszacsúszott az ösvény felé. A zsolozsma hangjai akkor már egészen felerősödtek; nem volt nehéz kitalálni, hogy Shakar Nhoboy temetésére gyülekeznek a hívők, szerzetesek és zarándokok. Bob Gouldon éppen erre, na meg rettegett ökleinek erejére építette fel vakmerő tervét.

A nap lebukott s az ösvény minden átmenet nélkül sötétségbe borult. Az erdő fái megfeketedtek s úgy magasodtak a vidék fölé, mint valami áthatolhatatlan, kísérteties fal.

Kis idő múlva imbolygó fáklyafények tűntek fel a kanyarulatnál, aztán kibontakozott az egész menet. Talán harmincan lehettek az egyforma fehér lepelbe burkolt alakok s valamennyi kezében gyantás fenyőág lobogott, rőt fényt hintve a fanalikus, felhasogatott arcokra. Bob Gouldonnak indiai filmek jutottak eszébe s az, hogy mindig rendezői ötletnek hitte a hasonló felvonulásokat; most saját szemével láthatta a fanatizmustól fűtött, zsolozsmázó zarán-

doksereget, amely egyenletes lépésekkel haladt előre az úton a kastély felé.

Bob Gouldon megvárta, amíg valamennyien elhaladnak, azután óvatosan utánuk settenkedett. Addig követte a csapatot, míg valamelyik fáradt zarándok kissé le nem maradt. Akkor előrenyúlt a bozótból, szinte csak villanás-szerűen meglegyintette az öreg fakirt s az összeomló testről letépte a bő, fehér köpenyt. Az egész jelenet aligha tartott tovább néhány percnél; mielőtt a csapat elhaladhatott volna, már Gouldon is közöttük volt fáradt és öreges léptekkel vonszolva magát.

A köpeny később is jó rejtekljelmeznek bizonyult; a zsolozsmázó társaságot a kastély egyik hátsó udvarára kísérték, de ügyet sem vetettek rájuk s így Gouldonnak egyelőre nem kellett a felfedezés veszélyétől tartania. A zarándoksereg egyébként pontosan úgy viselkedett, mint ahogyan a többi hasonló csapat szokott; néhányan tovább mormolták egyhangú imáikat, a többség azonban lefeküdt a puszta földre s fáradt, mély álomba zuhant. Gouldon az utóbbiak példáját követte, de amint elesendesült a környék, lassan ő is mozogni kezdett.

Az udvar, amelyben voltak, amolyan átmenet volt a lomtár és a szemétdomb között; alacsony ajtó vezetett belőle a kastély többi részébe s amint a bevonuláskor Gouldon megfigyelte, senki sem őrizte ezt a bejáratot.

Kényelmesen átsétált a kapun s oszlopos tornácféle árnyékban óvakodott tovább. A hold teljes fénnel sütött s ezüstsugaraiban kísértetiesen foszforeszkálni látszottak a faragott oszlopok, amelyeknek díszítései régi harcok jeleit ábrázolták. Néma csend volt mindenütt; a gyász csendje s Gouldonnak kapóra jött az alkalom, hogy az egész ház korán nyugodni tért. Bekerült a belső folyosóra és leve-tette a kényelmetlen, hálószerűen tapadó köpenyt; ha fel-fedezik, most már az sem biztosíthatott volna számára menedéket.

Néhány ajtó mögül alvó emberek lélegzetvétele hallatszott, azután üres termek egész során haladt végig. Könnyű volt megállapítania, hogy Shakar navab egykori lakoszlályában jár, tehát valahol itt kellett lennie Azran börtönének is.

Gouldon nem ismerte az indiai benszülött házak berendezését s így csak szerencsében bízhatott. Fortuna istenasszony pedig, legalább is egyelőre, teljes mértékben a segítségére sietett. Óvatos vizsgálódása közepette hirtelen közeledő lépések riasztották meg; idős asszonyféle bukkant

fel, olyan hirtelen, mintha a falból lépett volna ki s Gouldonnak csak annyi ideje maradt, hogy az árnyékos szögletben szoborrá dermedve igyekezzen láthatatlanná válni.

Az öregasszony azonban nem vett észre semmit; békésen továbbbeszögött s eltűnt a folyosó kanyargós labirintusában. Bob a következő pillanatban már ottermet, ahol az asszonyt felbukkanni látta s rövid keresés után megtalálta azt a rejtett, alacsony ajtót, amely láthatólag a ház legbelső, zárt részébe vezetett.

Megmarkolta revolverét és gondolkodás nélkül felpattantotta az ősi formát mutató húzós zárat. Vaksötét folyosóra jutott, tapogatózva kellett továbbmennie, egyik éles kanyarodó mögött azonban hirtelen fényt pillantott meg. A sárgásfehér fényesík valami ajtó alól sugárzott s Bob Gouldon habozás nélkül megindult feléje. Vesztere tette, mert a következő pillanatban ácsorgó testbe ütközött. A férfi bosszúsan felmordult.

— Boszorkány vagy, Sahari... nem tudsz vigyázni?...

A mondat többi része a torkára forrt; Gouldon tenyere a gégefőjére tapadt s ugyanakkor borzalmas erejű ütés érte az állát. Elomló tetét Gouldon lecsúsztatta a földre és átlépve rajla, lassan félrehúzta a bejáratot takaró függönyt.

Apró, cellaszerű szobába látott. A fal mellett alacsony kerevet és néhány szőnyeg volt minden felfedezhető bútorzat s egyik sarokban dülledtszemű istenszobor, amely előtt három olajméceses világított. Gouldon megismerte a halál istenét, Roghudavit; a mécsek alkalmasint az elhunyt navab tiszteletére égtek. A kereveten karsú test mozdult meg. Felállt és olyan hirtelen fordult a belépő Gouldon felé, hogy mind a ketten visszahökkenetek.

Elsőnek Azran jutott szóhoz. Látszott az arcán, hogy az első pillanat zavara után most már határozottan felismeri látogatóját.

— Ön... hogy kerül ide?...

Gouldon lebocsátotta a függönyt a hátamögött.

— Önért jöttem, rhani... sietniük kell!...

— Jobban teszi, ha menekül. Az életével játszik.

— Well, szeretem az ilyen csiklandós játékszereket.

Ezt észrevehette Yanaonban is.

A lány megrázta a fejét.

— Nem tudunk elevenen kijutni innen.

— Pshaw... ha sikerült bejutnom... .

— Hányadmagával jött?

— Egyedül... természetesen.

— Örültség volt. Hagyjon itt és igyekezzék egyedül menekülni. Ha visszajut Yanaonba, biztosabban segíthet rajtam.

Gouldon megrázta a fejét. Felelet helyett hirtelen felkapott egy sötét terítődarabot a kerevetről és Azran felé nyujtotta.

— Mehetünk.

Óvatosan félrehúzta a függönyt, de a következő pillanatban visszahökölt. A küszöbön felvont revolverrel vállas európai férfi állott. Bob Gouldon ráismert előreugró, erőszakos állárról: Morrison volt, ugyanaz a fickó, aki megkorbácsolásakor Shakar Nhoboy mellett állt. Mögötte a sötét folyosón tucatnyi fegyveres turbánján csillant meg a mécesek kiszűrődő lobogó fénye.

Bob Gouldon szemvillanásnyi idő alatt felmérte a helyzetet. Most, hogy Azran szavait ilyen villámgyorsan igazolónak látta, a fellobbanó düh megfosztotta józan ítélőképességétől. Visszahúzódtól s a következő másodperchen megörnyedve Morrison lábai elé dobta magát. A revolver elsült, a golyó azonban a mennyezetbe fúródott s az angol keresztülbukva Bobon, a szobába zuhant.

Gouldon még ugyanazzal a mozdulattal szétrúgott a benszülöttek között és sikerült néhány alakot levernie a lábáról; de amint feltápáskodott, saját lábán elbotolva a falnak tántorodott s ez a másodpercnyi késedelem megpecsételte sorsát. Mielőtt ismét visszanyerhette volna egyensúlyát, tizen is rárohantak és valósággal legázolták.

Morrison lihegve tápáskodott fel előtte.

— Bitang... ezért külön lakolni fogsz!...

Intett a fegyvereseknek.

— Vigyétek a tömlöche. A nyakatok épségével feleltek érte!...

Bob Gouldon akkor már mozdulni sem tudott. Négy pár kéz szorította a végtagjait s a kapott ütésektől félig eszméletlenül inkább csak sejtette, mint látta, hogy Azran ájultan a kerevetre hanyatlik.

KILENCEDIK FEJEZET

Párbaj és halál

A földalatti helyiség falairól csöpögött a víz, és a le- szórt mocskos szalmán az élősdiek ezrei nyüzsögtek, a helyiség csak a négy öl magasan nyíló keskeny ablakon át kapott világosságot s Gouldonnak, ha nem akart vaksötétségben ülni, a meredek lépcső tetejére, az ajtó közelébe kellett telepednie. Elviselhetetlenül hosszú órákat töltött így tépelődve és vakarózva, míg végre nyílt az ajtó és szakállas hindu lépett be rajta.

— Kövess!

Bob felállt és fojtott indulattal baktatott a hindu után. Végtelen lépcsősoron mentek fel, majd tekervényes folyosórendszerek labirintusában csavarogtak. Végül ugyanazon az udvaron, amit Gouldon még zarándokkorából ismert s egy tágas főajtón át beléptek a házba.

Morrison hatalmas terem keskeny falánál ült alacsony számolyon. A legyező és lehzselő szolgák serege ugyan hiányzott mellőle, de egyébként pontosan úgy viselkedett, mintha ő lett volna a návab. Bob Gouldon gyűrött arccal, de szemében lobogó indulattal állt meg előtte. Tekintetük egymásra villant, mint két borotvaéles kardpenge. Bob Gouldon kezdte a támadást.

— Ön európai, tehát feltételezhetően több esze van, mint ezeknek itt. Szeretném tudni, milyen jögon mert elfogatni?

Morrison erős állkapcsából kivillantak a sárga, nikotinos lapátfogak.

— Az erősebb jogán. Ha nem tudná, Shakar návab törvényes utóda még gyermek és Bombayban neveltetik az angolok. Helyette egyelőre én gyakorlom a hatalmat s gondom lesz rá, hogy ennek súlyával minél előbb megismerkedjen.

— Visszaél a hatalmával s erre súlyosan rá fog fizetni. Nem gondolja?

Morrison legyintett.

— Nem lesz alkalmam rá, hogy panaszkodjon.

— Nem is szokásom a panaszkodás. Yanaonban tudják, hogy a vadonban asszonyégetésre készülnek s tudják:

azt is, hogy ide indultam. A kulturált hatalmaknak ennél kisebb ok elég lenne arra, hogy önhöz hasonló gazfickókat eltápossanak.

— Pshaw... a magam módján az angol hatalom érdekeit szolgálom s az angol impérium ilyen esetekben sokat elnéz. Ha tehát Arzan rhanit akarta megszabadítani, közölhetem, hogy fáradozása minden körülmények között hiábavaló lett volna. A rhani túlságosan erős fegyver a függetlenségre törő hinduk kezében s az angolok így is, úgy is elpusztítanak.

Gouldon elhúzta a száját.

— Olyan lelkiismeretlen, mintha az Intelligence Service tagja lenne.

— Majd meglátja, hogy olyan kemény és kegyetlen is tudok lenni. A jó hinduk a látványosság imádatában teljesen megegyeznek az európaiakkal. Nos hát, gondoskodni fogok a számukra némi cirkusztól az ön halálával kapcsolatban.

Cigaretára gyújtott, felállt és Gouldon arcába fújta a füstöt.

— Nos, nem kíváncsi rá, hogy milyen halálnemet szántam önnek a tegnapi támadásért.

Bob vállat vont.

— Ráérek megtudni akkor is, ha rákerül a sor.

— Pedig nem ártana egy kicsit készülni rá. Tudja, erre felé az a szokás, hogy az uralkodók halálakor a porhüvelyétől megszabadult lélek jelképeül bocsátják a meghalt uralkodó vadállatait. Shakar Nhoboy nem volt nagy állatkedvelő, de volt egy megszelidíthetetlen kedvence, egy hatalmas bengáli tigris. Én a sorsára bízom, hogy melyikük szabaduljon meg: a tigris vagy ön.

Bob megborzongva lépett hátra.

— Tigrisküzdelmet akar, mint a régi rómaiak? — kérdezte rekedten.

Morrison vigyorgott.

— Pontosan úgy. Egy kurta tör és egy százötven láb széles aréna: amilyen ügyes ember, még győzhet is a fenévaddal szemben.

— Bitang.

— A megjegyzései nem érdekelnek, de hogy ne nevezhessen irigy ellenfélnek, megígérem, hogy a küzdelmet Arzan rhani is végignézi.

Még mondani akart valamit, de ebben a pillanatban szétlebbent az ajtófüggöny s a félmeztelen szolgálk egyike lépett a terembe. Egyenesen Morrisonhoz ment és háttal

fordulva Bob Gouldonnak halk bangon jelentett valamit. Morrison ijedten felkapta a fejét, azután hirtelen sarkonfordult és kiscitett.

A teremhez csatlakozó kisebb szobában szakállas, elhanyagolt külsejű fehér férfi állt. Amint Morrison megpillantotta, eléje lépett.

— Ohé... Morrison.

— Ohé, Bill. Elvégeztétek?

— Küldj ki mindenkit, addig nem beszélék.

Morrison elkomolyodva intett és megvárta, amíg a távozó szolgák mögött lehull az ajtófüggöny. Akkor ismét Bill Sharkehez fordult.

— Beszélj.

— Attól tartok, nem sok örömed lesz benne. Az oltárt nem tudtuk felrobbantani, mert valami átkozott fickó megakadályozott benne. Olyan keze van, mint a villám és olyan zajtalanul jár, mint az árnyék. Elbánt mind a hármunkkal s a papok átadtak bennünket Yanaonban a franciáknak. Szerencsére a yanaoni börtön olyan rozoga, hogy könnyűszerrel kitörhettem és most itt vagyok.

— És Ned meg Tom?

— Megkapják a maguk félesztendejét. Legalább nem lesz gondod rájuk.

Morrison összehúzott szemmel nézegette a jövővényt. Szúrós szemeknek hatása alatt Bill Sharke lassan zavarba jött. Kényelmetlenül feszengve ismét beszélni kezdett.

— Hallgass rám, Morrison. Mielőtt a rendőrségre kerültünk volna, kihallgattam a Shiva-papok beszélgetését. Tudják, hogy a navab meghalt és sejtik, hogy a rhaninak mágiyára kell lépnie férje holttestével. Elhatározták, hogy kiszabadítják s valamiayah nevű lányt előreküldtek kémkedni.

Morrison meghökkenve lépett vissza.

— Mit beszélsz?

— Várj, még nem vagyok készen. Szökve jöttem és gyalog s a Hallgatás Tornyá közelében egy ugyancsak gyalogló lánnyal találkoztam.

— Az ördögbe... miért nem követted?

— Fölösleges lett volna, úgyis tudtam, hogy ide igyekszik. Inkább nyakonesíptem és magammal hoztam.

— Hol van?

— Odalent hagytam a fegyveresek őrizetében. Kissé keményen bántam vele, úgy hogy nincs eszmélelnél.

Morrison nem felelt. Nagy lépésekkel méregette a szobát, majd hirtelen megállt és szembefordult Bill Sharkeval.

— Megérdemelnéd — kezdte —, hogy ügyetlenségéért ugyanúgy bünhődj, mint Ned és Tom; de miután hibádat a lány elfogásával némileg jóvátetted, egyelőre még megtűrlek magam mellett.

Bill Sharke elvigyorodott.

— Annál is inkább, mert közös multunk ezt mindenkép ajánlatossá teszi számodra — jegyezte meg pökhendi módon.

Morrison úgy tett, mintha nem hallotta volna a megjegyzést, szeme azonban vészesen villant.

— Hallgass rám, Shakar Nhoboy utóda jóformán gyermek még s így néhány esztendeig valakinek uralkodni kell helyette. Elhatároztam, hogy ez a valaki én leszek.

Bill Sharke szeme kerekre nyílt.

— Megbolondultál? A hinduk sohasem ismernének el maguk fölött idegen uralkodót.

— Kivéve azt az esetet, ha isteneik erre külön esoda útján felszólítják őket.

— Hm... a csepürágás, úgy tudom, nem mester-séged.

— Csakugyan nem. A esoda az lesz, hogy Azran rhani a halottégetés után feltámad és feleségül jön hozzám. Ebben az esetben szállítani tudom a Birodalomnak a függetlenségpárti hinduk behódolását is s az alkirály ezért szívesen behunyja a szemét egy és más fölött.

— Tegyük fel, hogy igazad van; de miként akarod Azran rhanit feltámasztani?

— Úgy, hogy elégetni sem engedem. Itt van az a lány, akit elfogtál. Senki sem ismeri és a kutya sem ugat utánna, ha eltűnik. A halott ura után máglyáralépő asszonyt a gyász fehérszínű fátylai takarják; az extázisban üvöltő tömeg nem fogja észrevenni a személycserét.

Bill Sharke bagó után kutatott zsebében és a plafonra bámult.

— Jó terv... — dünnyögte elgondolkozva — és nem is kivihetetlen. De, ha valaki kifecsegi, vagy más módon kiderül a csalás, a hinduk darabokra tépnek.

Morrison bólintott.

— Igazad van. A fecseges és áruulás ellen jó lesz védekezni; de ezt is nyugodtan rámbizhatod. Most menj pihenni; gondoskodom róla, hogy étellel és itallal kellőképpen ellásanak.

— All right... főleg az italt ne felejtssd.

Bill Sharke kiköpte a bagót és az ajtó felé indult, de

még a szoba közepét sem érte el, amikor Morrison hangja utánnaesattant:

— Bill...!

Sharke megfordult s a következő pillanatban a rémület vad kiáltása tört ki a torkán. Morrison éppen akkor emelte célzásra a revolverét. A lövés eldőrdült és Bill Sharke összerogyott. Morrison elégedett vigyorgással lökte vissza tartójába a fegyvert.

— Szívlövés... mormogta, aztán a berohanó szolgálkhoz fordult.

— Vigyétek ki — intett — és jegyezzétek meg, hogy minden áruló így jár.

Kikerülte az elnyúlt testet és elindult Azran szabája felé.

★

A rhana a kereveten feküdt, amikor belépett és Morrison jelenlétéről csupán egy undorodó szemöldökvonással vett tudomást. Morrison azonban láthatóan nem kedvelte a fogadtatás: szokva volt hozzá.

— Üdvözlöm, szépséges hercegnőm — hajbókolt gúnyosan — megengedi, hogy alázatosan egy bájos mosolyáért esedezzem?

Azran rhana szeme hidegen villant.

— Nincs mosolyom a maga számára! Gyalázatos, aljas kufár, aki még Shakar Nhoboy halálából is tökélet kovácsol. Morrison mosolygott.

— Igaza van! De jegyezze meg, hogy éppen ehhez kell ügyesnek lenni! Tökélet kovácsolni mindenből! Ohó, csinálja utánam, aki tudja!

A rhana ajka körül megvető fintor keletkezett.

— Nem csinálja soká, maga sem, Morrison! Ez az amerikai, akit tegnap elfogatott, hamarosan kivágja magát és... Morrison rekedten nevetett közbe.

— Kivágja? Addig még sok mindenhonnan kell kivágnia magát! Tudja, milyen halált szántam neki?

A rhana tágranyílt szemmel nézte. Érezte, hogy valami borzalmas következik.

Morrison látva rémültségét, hangsúlyával fokozta a hatásos bejelentőt:

— Gouldonnak a tigrissel kell megbirkóznia az arénában! A tigrissel, amely már most megkezdte koplalókúráját!

Azran szája elé kapta a kezét.

— Ezt nem teheti!

Morrison rekedten felnevetett. Aztán cigarettát vett elő

tárcájából, nagy gonddal ütögette szopokás végét kezefejéhez.

— Nem tehetem? Ki tiltja meg? Ha nem tudná, Shakar Nhoboy halála óta itt én vagyok a teljhatalmú úr és én parancsolok! És most különben olyat parancsolok, amit képes boldogsággal fogadnak majd!

— Megölet egy embert!

Morrison a szemét forgatta.

— De a mód! Az isteni hare, amely rövid lesz és egyenlőtlen, de amelyet úgy fognak élvezni a derék hinduk, hogy a nyáluk is belecserül! Tudja, rhana — hajolt hirtelen előre —, milyen népszerű leszek? És milyen gazdag, most egycsapásra? — pillantása most félreérthetetlen lett — olyan gazdag és hatalmas, amilyen a navab volt! Csak — elvigyórodott — jobbképű és rokonszenvesebb valamivel!

Azran rhana azonban, nem hallotta, vagy nem akarta meghallani, ezt a kijelentést. Már nem nézett Morrisonra, maga elé meredt és Morrison ebben a pillanatban megérezte, hogy tervének legnehezebb pontja: Azran rhana lesz.

Azonban nem ijedt meg ettől sem, már szembenézett néhány nehéz kérdéssel életében és mindegyiket sikerült megoldania. Ezt is sikerülni fog, érezte.

Egy pillanatig még várt, aztán hirtelen eszébe jutott valami.

— A tigrismérkőzést ön is végig fogja nézni, rhana!

Ellentmondást várt, de hogy Azran rhana fel sem emelte fejét, meghajolt és hosszú léptekkel elhagyta a szobát. Az ajtó előtt álló hindunak még odaszólt:

— Úgy vigyázz, mint az életedre!

TIZEDIK FEJEZET

Tigrisveremben

A nap szikrázva ontotta fényét a taplószáraz kövekre, amikor Bob Gouldont őrei átvezették az elefántjátékok számára épített arénába. Nyolcöles falakkal körülvevő köralakú porond volt ez s köröskörül ajtók szolgáltak a játékra betanított állatok istállóiba. A falak tetején ember-ember hátán szorongott s a lármá és zsvajgás egyáltalán nem látszott tudomásul venni azt, hogy a kastély ura holtan fekszik valamelyik hűvös és boltozatos pinceteremben. A fal szélén a korlát külső oldalán néhány szolga járkált hosszú bambuszrudakkal; ezeknek az volt a feladatuk, hogy az esetleges lustakedvű vadállatot felbosszantsák és támadásra ingereljék. A fal közepén, háttal a délutáni napnak, díszes sátor állott; alatta néhány kasztbeli előkelőség között Bob Gouldon megpillantotta Morrisont és Azrant.

A lány ezúttal hindu ruhában volt; haját gyöngyös diadém szorította le, karjait aranypercek borították s kezében apró tükrökkel díszített tollegyezőt tartott. Hideg és mozdulatlan arccal ült, mint akit nem érdekel a játék. Tékintete átsiklott a porondra lépő amerikai is, de Bob tisztán látta, hogy Morrison a lányhoz hajolva kegyetlen szatírmosollyal súg valamit.

A tömeg üvöltött s Bob Gouldin — jobb markában az alig kétarasznyí kurta törrel — azzal a tudattal állt meg az aréna közepén, hogy életének utolsó órája ütött. Nem félt, de a fal magasságát méregetve, bosszúsán állapította meg, hogy Morrisont illető tervei csődöt mondtak. A halálos játék viszonzásaképp ugyanis azt tervezte, hogy szigettengeri malájoktól ellesett késdobó tudománya segítségével Morrisont maga előtt küldi a másvilágra abban a pillanatban, amikor a fenevaddal magára marad.

A zaj hirtelen elhallgatott. A megvasalt ajtók egyike lassan kitarult és sötét hátterében megvillant a tigris arany-sárga, foltos teste. Gouldonnak még így, a halál torkában is meg kellett állapítania, hogy királyibb, fejlettebb példányt keveset látott; rugalmas lábai a marháéra emlékeztettek s amint fejét lehajtvá lassan kioldalgott, meglapuló teste közel másfél ölnyire nyult.

Bob Gouldon nyugodtan állvamaradt még akkor is, amikor az ajtó zajtalanul bezárult a fenevad háta mögött; azon gondolkozott, nem volna-e okosabb a lört eldobva, férfiasan és fegyvertelenül nézni szembe a könyörtelen elmulással.

A tigris ebben a pillanatban vette észre a zsákmánynak ígérkező embert; halk morgással hirtelen lekushadt s óvatosan csúszva megindult a fal mellett jobbra. Bob Gouldonnak nem jutott ideje arra, hogy végiggondolja terveit; az életösztön mindennél hatalmasabb parancsának engelemeskedve, lassan fordulni kezdett az állat után s igyekezett úgy elhelyezkedni, hogy a nap mindig a hátamögül süssön.

A tigris hamarosan meguntta ezt az egyoldalú játékot; leült hátsó lábaira és fejét magasan feltartva, elbődült; hangja betöltötte az arénát és ismét vérszomjas, harsogó visszhangot váltott ki a gyászolók és zarándokok ajtatos seregéből.

Mindez alig tartott pár másodpercig; a tigris hirtelen felugrott és öles ugrásokkal nyargalni kezdett. Körői egyre szűkültek Bob körül, aki viszont az állandó forgástól szétdülten egyre elmosódóbb körvonalakban látta csak a keringő állatot. Érezte, hogy ezen a módon hamar elveszti a csatát; hátrálni kezdett hát s kivárva az alkalmas pillanatot, villámgyorsan a fal mellé ugrott. Ezzel ugyan a hátát sikerült lefedeznie, de viszont sokkal közelebb jutott ahhoz, hogy a tigris ugrástávolságra érjen.

Az állat azonban mintha meguntta volna a játékot, leült és hunyorogva a szájaszélét kezdte nyalni mindaddig, amíg a szolgák hosszú bambuszrúdjaikkal döfködni nem kezdték.

A tömeg üvöltött a gyönyörűségtől; a játék sokkal hosszabbra huzódott, mint gondolni merték; most már az is valószínűnek látszott, hogy a fehér idegen felveszi a küzdelmet a tigrissel.

Az ordítás és a bambuszrudak megtették a hatásukat; a tigris felugrott s vészes morgással lassan csúszni kezdett Bob felé. Gouldon tudta, hogy ez a mozgás az ugrásra való előkészület; de tudta azt is, hogy a tigris nyolc-tíz méter távolságról ugrik s azonnal hátrálni kezd, amint ez a távolság kevesebbre csökken. Hirtelen egészen szembefordult hát ellenfelével s nyugodt, határozott lépésekkel megindult feléje. Néhányat még ugrott is, hogy a veszélyes távolságon minél előbb túllegyen — s erre megtörtént az a csoda, hogy a tigris morogva hátrálni kezdett a vakmerő ember előtt.

A tömeg felülvoltott a csodálkozástól; hasonló jelenetet, ami pedig az európai cirkuszporondokon mindennapos — még sohasem láttak Bengália vadonjaiban s a maguk eszé- vel nem tudtak egyébre gondolni, mint hogy a fehér ember legyőzi a fenevadat.

A tigris közben megunta a hátrálást és vad hördüléssel oldalt ugrott; most úgy került, hogy a nap Gouldon szemébe sütött s mire az amerikainak sikerült ezt a hátrányt kiküszöbölnie, a távolság veszélyes közelségre zsugorodott.

Bob Gouldon látta, hogy többé nincs kitérés; mielőtt megmozdulhatna, a tigris teste elpattanna a földtől. Hirtelen mozdulattal féltérdére ereszkedett s kést tartó jobbjá megmerevedett. Azon a néhány tizedmásodpercen mult minden, amíg az állat az ugrás ívét mértegette, Gouldon viszont azon gondolkozott, hogy megkockáztassa-e a dobást... Szemben állt egymással az ember és a fenevad s nem volt kétséges, hogy melyik kerül ki győztesként az egyenlőtlen küzdelemből.

A tigris teste megfeszült; a tömegben valami halk, sóhajtásszerű zajban tört ki az izgalom, de ugyanakkor történt még más valami is. A porondon, a felszórt homok arányló és tüzes kezánfelületén hirtelen apró, fényes folt szaladt végig. Elsuhant Bob fölött s mintha zsinóron vezeték volna, megállt a tigris fején, pontosan a két füle alatt.

Az állat felhördült és vakon ugrott előre; foltos teste alig félméternyire Bobtól ért földet. Gouldon érezte, hogy a szerencsének ez a csodálatos ajándéka még egyszer nem fog megisméllődni; gondolkozás nélkül előrepatant s a tört markolatig belevágta a tigris szügyébe. Érezte a megránduló állati test remegését, érezte azt is, hogy dőfése pontos volt; de a megvonagló tigris ledöntötte a lábáról s mázsás súlyával ráhengeredett. Visszarántotta a tört s a vészes közelségben megessillanó arasznyi fogak közé vágta olyan erővel, amit csak a halálveszély tudata kölcsönözhetett; aztán összeszorított fogakkal várta a bosszúálló karmok halálos szakítását.

A szörnyű fájdalom azonban késett; ehelyett azt érezte, hogy a ránehezedő test egyre súlyosabb lesz s végül mozdulatlanul elterül fölötte. Lihegve megmozdult s maga sem tudta hogyan, egyszer csak sikerült a lábára állnia.

Köröskörül a csodálkozás némasága fogta marokra a torkokat; a tömegben egyetlen sóhaj vagy pissenés sem hallatszott. Bob Gouldon gúnyos alázattal meghajolt a sátor felé.

— Nos, Morrison, ez sikerült... kíváncsi vagyok, másodszer mit fog kitalálni.

Az angol hangját nem hallotta a feltörő lárma miatt, de tisztán látszott, hogy Morrison felugrik és eszeveszett dühvel revolver után kap. Azran azonban megragadta a csuklóját.

— Nem úgy, sahib... a fehér ember becsületes harcban legyőzte a tigrist.

Morrison szembefordult a lánnyal; úgy látszott, hogy eszeveszett haragjában a torkának ugrik.

— Legyőzte... de a tükrös legyező is segített neki.

Azran gúnyosan mosolygott.

— Lehet... de ki tudná ennek a tömegnek megmagyarázni a fény visszaverődésének törvényeit?...
Hirtelen a kasztbeli előkelőkhöz fordult.

— Láttátok, ami történt. Mit kívánnak ilyenkor a hindu nép törvényei?...

Valóságos kórus felelt a sátor alól.

— A sahib kiállta a próbát...

— Bocsásd szabadon...

— A tigris vére minden bűnt eltöröl...

Morrison sápadtan húzódott hátra. Ném mert ujját húzni a nyíltan hangoztatott közvéleménnyel. Legyintve monda.

— All righ, tisztellem a hindu nép szokásait. A fehér sahib legyen szabad... de csak Shakar Nho boy végtisztesége után. Ezzel tartozom neked, nemes Azran... — tette hozzá sziszegve.

Megfordult és az elesenedő benszülöttek sorfala között elsietett a palota felé.

Bob Gouldon holtfáradt volt. Lihegett, csorgott róla a veríték és még órák múlva is valami belső remegést érzett a szíve körül. Azzal tisztában volt, hogy néhány perccel ezelőtt életének leghalálosabb, legveszélyesebb és leggyönyörűbb párbaját vívta meg. Ha ezt a históriát majd egyszer elmeséli feketézés közben kedvence klubjában, százat tehet egy ellen, hogy senki nem hiszi egyetlen szavát sem.

Amikor kivezették az arenából, meghajolt a hinduk felé:

— Thank you, gentleman, azt hiszem búcsúznak!

Felordított, amikor megragadták és továbbhurcolták:

— Aljas árulás! Morrison azt ígérte, hogy...

Éppen hatan fogták, egyikőjük számára tapasztotta a tenyerét.

— A sahib másként intézkedett, — súgta valaki a

fülébe — a navab temetését és a rhana halálát még fogságban kell megvárnod!

Morrison fél tehát, gondolta elégedetten Gouldon, úgy látszik mégsem érzi magát teljes biztonságban! Fél gyalázatoskodásainak egyetlen szemtanujától. Mert az egészen bizonyos, hogy a rhana halála után őt is kivégeztetné. Most úgy látszik nem mer vele ellenszegülni. Ez a Morrison alapjában véve gyáva sakál!

Visszavezették tömlőcébe és csakhamar csapódott a vasrácsra a retesz. Gouldon nehéz szívvel nézett körül cellájában. Három lépés hosszú, négy lépés széles. Nem éppen táncterem. A szellőzőnyílás fent van, közvetlenül a mennyeország, oda legfeljebb egy légy tudna felmászni, ő semmi esetre sem.

Mégsem esett kétségbe. Tudta, hogy még nem volt olyan nehéz helyzetben, amelyből ne tudta volna kivágni magát. Például ez a mai. Azt természetesen elismert, hogy Azran rhana legyezője nélkül most könnyen valami tigris-társaság lakmározna rajta, ha ugyan előbbi ellenfele osztozkodó természetű volt. Mert amikor az éles fény a tigris szemébe tükröződik, Bob rögtön tudta, hogy ez Azran mesterkedése és meglehetősen hasznos mesterkedés. Azaz: megmentette az életét. Most aztán rajta a sor!

Hirtelen léptek hallatszottak a kis földalatti folyósón. megjelent öre, elhúzta a reteoszt a vasrácsra és mélyen meghajolt.

Morrison lépett be a cellába.

— Ohé, mister Goulden, örülök, hogy ilyen simán...

— Csak azt nem mondja, Morrison, hogy örül. Mondja úgy: kétségbe vagyok esve, hogy ilyen simán...

— Örülök, hogy jókedvű, — vigyorgott Morrison — úgy látszik, a legkeményebb dolgok sem tudják megtörni humorát!

Bob rejtélyesen mosolygott.

— Örül, aki a győzelmet várja, — tagolta páthosszal. Morrison idegesen nevetett fel.

— Szóva maga győzelmet vár, Gouldon? Haha, istennekre, nagyon jó! Nem mondaná meg, honnan az ördögből?

Bob ismét szavalt:

— Vannak csodás dolgok, földön és égen...

Morrison a homlokára tapintott.

— Igazán nem csodálom, hogy megzavarodott, méltányolom is lelkiállapotát, magára hagyom. Csak azt akarom még bejelenteni, hogy ne várjon csodát! Holnap elégetjük a navabot, hitvesével együtt. És utána magára is sor kerül!

— Nono! Még akar pörkölni?

Morrison legyintett.

— Minek? Igazán kár volna komplikálni a dolgokat! Megy az sokkal simábban. A nagy hamvasztás után három kés fog leszaladni onnan — látja — kezével a szellőző nyílás felé mutatott — egyenesen a hátába!

Bob mosolygott.

— Biztató! Mit szólna, ha magának ugranék? — arca még mozdulatlan volt, de egy ér már lüktetni kezdett a halántékán.

Morrison finoman mosolygott.

— Azt fölöttébb rosszul tenné, mert töltött revolver van a zsebemben és ujjam a ravaszon... Egyetlen mozdulatára lelövöm!

Bob bólintott.

— Igazán kár volt megijedni! Eszemben sincs magának ugrani... egyelőre jól érzem magam itt! Majd aztán...

— Majd aztán jól érzi magát a másvilágon — egészítette ki Morrison és gúnyos meghajlással elhagyta a cellát.

Bob mosolyogva nézett utána. A magasan fekvő szel-
lőzőnyíláson már sötétben nézett be az ég.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Morrison munkában

Morrison megállt Azran előtt. Ketten voltak ugyanabban a szobában, ahol Gouldont elfogták.

— Ma este győztél, rhani... — kezdte alig palástolva dühét, — de ne hidd, hogy azzal megmentetted barátod életét.

— Ha nem tudnád, azt a férfit mindössze kétszer láttam.

— Alaposan megnézhattétek egymást, ha utánad jött. De ehhez elvégre semmi közöm. Sokkal fontosabb az, hogy felajánlom neked az életedet.

— Mit beszélsz?...

— A Hallgatás Tornyában minden készen áll. Már rakják a máglyát Shakar Nhoboy teste számára s neked vele kell pusztulnod. Kivéve azt az esetet, ha én segítek rajtad.

Azran visszalépett. Gyanakvó arccal mérte végig a férfit.

— Hajlandó lennél segíteni?... — kérdezte kétkedő hangon.

Morrison bólintott.

— Hajadszála sem görbül, ha rám hallgatsz. De persze a segítségnek ára van.

— Sejtettem. Mennyit akarsz?...

— Az életedet. A máglyán más fog elégni helyetted, te pedig a feleségem leszel. A te rangod jogán ketten fogunk uralkodni Balarampur tartományon.

— Veled?... Soha... Akkor inkább a halál.

— Ohó... a máglya tüzeben alighanem máshogy gondolkoznál.

— Pusztulj innen.

Morrison cigarettára gyujtott.

— Velem lehet így is beszélni, — mondta vállat vonva — de ettől függetlenül mégis a feleségem leszel. Ezt jól jegyezd meg és igyekezz hozzászokni a gondolathoz.

Biccintett és kiment a szobából. Átment a folyosón és hosszú lépcsősoron kanyargott lefelé. Keresztülhaladt a zarándokok udvarán és benyitott a pincebörtönök egyikébe.

Lépéseinek zajára a benszülött örök feszes tisztelgésbe me-revedtek. Morrison megállt előttük.

— Hol van az a lány, akit tegnap az idegen sahíb ej-tett foglyul? ...

— Itt, uram ... — mutatott egyik ajtóra az ör.

— Nyisd ki ...

A tömlőcajtó csikorogva tárult fel. Morrison sötét és nyirkos üregbe lépett. A tűző napsugár után jóformán sem-mit sem látott az első pillanatokban. Tapogatózva indult beljebb, azután hirtelen megállt.

—ayah ...

Nevének említésére a fogoly ijedt kíváncsisággal ugrott talpra a mocskos szalmáról.

— Itt vagyok.

— Lépj közelebb. Beszélni akarok veled, de a falak-nak is füle lehet.

Halk lépések surranó zaja hallatszott s kevéssel később könnyű kéz érintését érezte a karján.

— Mit kívánsz, sahíb? ...

Morrison kimeresztette a szemét s alig tudta elfojtani az elégedettség mosolyát, amely az ajkára tólt. A vak-szerencse ismét a kezére játszott;ayah alakja csaknem Azranéra emlékeztetett, a cserének tehát nem látszott semmi akadály. Lehalkította a hangját.

— A Shiva-papok üzenetét hozom.

—ayahuét? ... Hát tudja, hogy fogságba estem? ...

A lány hangjában öröm csengett. Morrison rábólintott a szavaira.

—ayahu mindent tud — válaszolta kétértelműen.

— Engem Azran rhani megszabadítására küldött.

— Köszöntelek, sahíb ... de siess a mondanivalóddal, mert az örök minden pillanatban jöhetnek.

— Ne törődj az örökkel; aki az ajtó előtt áll; Shiva gyermeke. A rhanit már biztonságba helyeztem úgy, amintayahu parancsolta, de fontos, hogy egyelőre meg ne tud-ják a szabadulás hírét. Érted?

— Értem, sahíb. Ha megtudnák, kimondanák rá az át-kot a navab máglyája fölött.

— Így van. Nos,ayahu ezt üzeni a számmal neked: maradj itt, vedd fel az özvegyi fátylat és lépj máglyára Az-ran helyett.

Morrison elhallgatott. Most, hogy túlesett a hazugság-gok legnehezebbjén, pillanatra szinte megsajnálta a lányt.ayah halk sikoltással lépett vissza.

—ayahu Azran helyett a saját lányát küldi ha-lálba? ... — kérdezte izgalomtól elfúló hangon.

Morrison összeharapta a száját. Erre nem számított. De azért habozás nélkül tovább beszélt.

— Az életedet nyugodtan rábízhatod Mayahura és rám. Mielőtt a máglya fellobogna, angolok érkeznek és — én is ott leszek a temetésen. Nem bízol bennem? ...

— Ha Mayahu megbízott, sahíb, nekem is biznom kell. Legyen úgy, ahogy kívánod ...

— Jól van, Mayah. Jutalmad nem marad el. S addig is, míg Yanaonban találkoztok. Azran ezt a gyűrűt küldi neked.

Hirtelen ötlettel vékony aranygyűrűt vett ki a zsebéből, amelyet a megszokottság ösztönének engedve, alig pár perce emelt el Azran szobájában. A lány kigyulladó tekintettel nézte az apró ékszer.

— Csakugyan Azran rhanié ... — suttogetta lelkesen — hiszek neked és bízom benned, sahíb ...

Morrison bólintott és az ajtóhoz lépett. Ajkán diadalmas vigyorgás ült, amikor a tisztelgő őr mellett kilépett a napsütötte udvarra.

Ned, a kikötői matróz, szótfogadván Gouldonnak, még aznap átadta a cédulát Harynak. A cédulát, amelyen közölte Bob, hogy tovább indul Azran rhana kiszabadítására. Harry először átkozódott, aztán megbékélten bólintott.

— Mindig bolond volt ez, de ügyes bolond, aki kimászik a csávából, ha belemászott.

Ezzel aztán szerette volna elintézni az egész ügyet. Azonban nem ment olyan könnyen. Kitűnő barátok voltak Bobbal és már nem egyszer siettek kölcsönösen egymás segítségért. Úgy gondolta, most sem ártana megmozdulni.

Azonban nem igen tudta, hol kezdje a dolgot. Bob üzene te szükségesén mindössze ennyit mondott:

Megyek tovább! Miután itt egy kis rendet csináltam és megakadályoztam a robbantást, megmentem a rhanat is! Bye, Harry!

Ennyit a cédula. No, most tessék elindulni és megkeresni Bobot, azt az örültet, aki fejest ugrik a legveszélyesebb kalandokba.

Azonban nem sokat tétovázott. Azonnal átment főnökhéhez, Trimneyhez és előadta neki a dolgot. Trimney a vállát vonogatta.

— Nincs más dolgom, mint Bobot kihúzgálni a bajból? (Mikor húzgálta már ki? — gondolta csodálkozva Harry, de nem szólt.) Azonban mindenesetre menjen el a kirendeltségre és tudja meg, hogy hol akartak mostanában valami robbantást végrehajtani, amit aztán megakadályoztak! Ez talán nyomra vezet!

Az ötlet értelmetlennek látszott ugyan, de nem rossznak. Értelmetlennek, mert nem valószínű, hogy egy nem sikerült robbantást bejelentenek a rendőrségen! De ha történetesen bejelentették, akkor Old Trimney nem mondott ostoba dolgot.

Mindenesetre elment a kirendeltségre és beszélt egy tisztviselővel, aki sokat szuszogott, de kevesét beszélt, az is akadozva és lassan, mintha államtitkokat árulna el.

— Robbantás? ... izé lehet! Már mint úgy értem valami robbantási kísérletről hallottunk a napokban, ha arra gondol?!

Harry közelállt a fulladáshoz. De a körülményekhez képest egész türelemesen kérdezte:

— Hol történt, kérem, az a robbantási kísérlet?

A kövér tisztviselő ismét irataiba mélyedt és egy ideig látszólag teljesen megfélekedezett Harryről. Aztán egyszerre csak felemelte fejét, megütődve nézett Harryra, mintha csodálkoznék, hogy még mindig itt van és síri hangon bejelentette:

— A Shivamaya-papok templomát... igen! Izé, a Shiva-papok, úgy értem, márminthogy...

Harry ekkor már nem volt az irodában. Szélvészként nyargalt ki a kapun és rohant vissza Trimneyhez.

— Mister Trimney, nagyon jó tanácsot adott! A tisztviselő alig pár óra alatt tudomra adta, hogy a multkor a Shiva-papok templomát akarták felrobbantani! Biztosra veszem, hogy itt működött közre Bob is!

Trimney rágyújtott egy szivarra.

— Eredj hát utána!

★

Az út a Shivamaya-templomhoz hosszú volt és nehéz. Harry öszvért vásárolt útközben és azon igyekezett tovább. Már érzett a torkában egy kis lámpalázat, mert tudta, hogy nem néz éppen gyerekjáték elébe. Bobnak nemcsak a kalandjai nehezek, de a következményei is.

Alkonyodott már, amikor a templomhoz ért. Körülügette az épületet, aztán a nagy fölgyfakapun kopogtatott pillantott meg. Gyorsan leszállt az öszvérről és kopogtatott. Néhányszor szorgalmasan ismételtetve ezt a műveletet, csakhamar meg is jelent valaki és kinyitotta a kaput. Idősebb pap volt már és megütközve meredt Harry arcába.

— Sahib! Te zavartad meg a Shivamaya-papokat ajtatoskodásuk közben?

— Én — felélté tiszteletlenül Harry —, valami főemberrel szeretnék beszélni!

A pap készült becsukni a kaput, de megállt, mert észlelte, hogy Harry lépett a sarkával.

— Ez az, ami lehetetlen, — mondta a pap. — Én is voltam! No csak azért... öreghez!

A pap mozdulatlanul állt egy pillanatra, majd megindult Harrynek és megindult előre. Harry kissebb lépésekkel követte.

Tágas előcsarnokon haladtak keresztül, valahányszor a halkan, zümmögésszerű hang szállt a levegőben és kísértetiesen festette alá kongó lépteiket.

Aztán egyszerre csak megállt egy hatalmas ajtó előtt, intett, Harry belépett előtte, vissza akart ugrani, de akkor már ott állt mögötte a pap is.

A nagy terem falánál oltár állott. Az oltár előtt csontvázszerű figura ül mereven, előtte a hívők és papok, Harry kemény lépteire minden fej visszafordul.

A pap, aki kaput nyitott, csendesen mondta:

— Shiva hívei! Ez az ember zavarta meg ájtatosságunkat!

Harry kezdte magát kényelmetlenül érezni a sok rászegződő pillantás alatt. Vállat vont:

— Kérem, én igazán nem tudtam...

Elhallgatott. A kriptaszerű csendben furesán, idegenül csengett a hangja. És az öreg csontváz ott szemben mereven, szemrehányóan nézte. Elhatározta, hogy most már addig nem szól, amíg nem kérdik.

Nem is kellett sokáig várakoznia. Az öreg pap az oltár alatt csendesen kérdezte:

— Mi járatban vagy nálunk, sahib?

Harry nagy hangon belekezdett.

— Kérem, én... én tulajdonképpen... izé...

Elhallgatott. Olyan furesán döngött a hangja ebben a hatalmas hodályban, hogy egyenesen rosszul lett bele. Az öreg méltóságteljesen figyelmeztette:

— Halkan beszélj, sahib és más lesz a hangod. Nem azé az igazság, akié a nagy hang!

— És ki korán kel, aranyat lel — mormogta Harry magában, aztán szótfogadván, halkan előadta mondokáját.

— A barátomat keresem, tiszteletreméltó Shiva-pap! Errement és mint maga írta hátrahagyott üzenetében, megakadályozta a templom felrobbantását! Azután folytatta útját, most nyoma veszett! Őt akarom felkutatni és kirántani a bajból. Mert belemászik minden kétes kalandba. Nem tehet róla, rossz természete van!

Szép, bársonyos volt a hangja, ahogy így halkan

Sajnos, kifogyott a mon-
hívők most félje fordulak és
súgtak. Aztán az öreg, az oltár
barátodnak nyoma veszett?
torúan bólintott.

— Barátomnak nyoma veszett. Most kere-
hiszem, elég becsületes veszélyben lehet már azóta!
Most újra csend és nagy sugdolódzás. Aztán az öreg
újra megszólalt:

— Barátod felkutatásában segítségére leszünk,
sahib! Ó nagy szolgálatot tett Shiva templomának és az ő
papjai nem voltak még hálátlanok! Mi tudjuk, merre ment
a barátod!

— Bravó! — dördölt meg újra Harry hangja, de azon-
nal lehalkította szép bársonyosra: — Bravó!

Az öreg némi rosszalással nézett rá:

— Shiva templomában kerülni kell, sahib a zajos be-
szédet! Itt csend van és ájtatosság!

Harry bünbánóan bólogatott.

— Mindig megfeledekzem...

— A Shivamaya-papok most összeülnek — közölte az
öreg és megbeszélik, hogyan és mi módon lehetnek érdemes
barátod segítségére!

— Nagyon jó lesz... — hagyta rá Harry fáradtan,
mert lusta volt vitába szállni.

A megbeszélés mintegy félórába telt, aztán elővonult a
papok kara és az öreg bejelentette:

— Elhatároztuk, hogy továbbmegyünk, a navab kasté-
lyához, ahol a nagy hamvasztást szándékozzák végezni!
A hívők közül jöjjenek a bátor fegyverforgatók, mert való-
színű, harc is lesz... és te, sahib — fordult Harry felé, aki
keresztbefont karral, bólogatva hallgatta —, itt töltöd az éj-
szakát, holnap a fegyveresek élén elindulsz!

— Élén... — bólintott Harry. — Nagyon megtisztelő!

Valaki elvezette egy kis szobába, amely valahol a ko-
lostor eldugott sarkában volt és amint a folyosón haladt,
lépten-nyomon pókháló akaszkodott az arcába, mintha
szellemujjak simogatnák.

— Brrr — mondta Harry őszintén.

Szobájának ajtaja keservesen csikorgott. Harrynak
sehogysem tetszett a dolog és amikor lefeküdt és első moz-
dulatára leszakadt alatta az ág, szégyen ide, szégyen oda,
hindu átkokat szórt Bob fejére.

De azért elég hamar elaludt az asztalon.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A máglya égni kezd

A palotából a Hallgatás Tornyaig vezető úton feketélt a tömeg. A kétoldalt felsorakozó, kirekesztett páriák mellett zarándokok vonultak előre, a torony körül fegyveres őrség komor és fenyegető sorfala állt.

A Hallgatás Tornya talán kétmérföldnyire lehetett Shakar palotájától az erdő mélyén. Óreg, vaskos épület volt, évszázadok óta az előkelő hinduk temetkezési helye. Csonka teteje vakon meredt ki a fák fölött s körülötte keselyük lesték a máglyán megmaradó koncot. A falak és lépcsők az égett fa és hús keserű szagát lehelték.

Bob Gouldont fegyveres örök egész csapata kísérte ki a toronyhoz. Az amerikai szédelegve figyelte az előkészületeket. A máglya már megrakva magasodott a toronyudvar közepén; mellette kisebb farakás állt az elhunyt kedvenc emléktárgyainak elégetésére, köröskörül a falak mentén ülő helyek a papok és nézők számára. Gouldont az emelvényre épített főhely közelébe állították.

Amint multak a percek, a várakozás zsvaja egyre nőtt. Egy tarfejű pap zsírral öntötte le a máglyát, hogy jobban égjen, rá nem sokára éles kürtészó jelezte, hogy a halottasmenet elindult a palotából. A zarándokok tömege a födre vetette magát; ők így, leborulva várták meg az utolsó útjára induló fejedelmet.

Csakhamar kibontakozott a menet; elől néhány bonc haladt halotti csengőket rázva; utánuk kürtösök következtek s ez a két hangszer fülsértő zenebonában igyekezett semlegesíteni a rossz szellemek esetleges mesterkedéseit. A zenészek csoportját az udvari alkalmazottak menete követte, őket a magasabb méltóságok; közvetlenül a halott hordszéke előtt feltűnt a halálraítélt asszony is tetőtől talpig feldíszített elefánt hátán. A menetet Morrison hordszéke és egy csapat fegyveres zárta be.

Gouldon émelygő gyomorral várta a bekövetkezőket; még most, az utolsó pillanatban is azon törte a fejét, hogy miféle ötlettel tudná önmagát és Azrant megszabadítani.

Haszontalan időfecsérlés volt; míg a fejét törte, a menet éle már elérte a Hallgatás Tornyát és méltóságteljes las-

súsággal felhaladt a meredek lépcsőkön. A szent elefántot is letérdeltették s Bob csodálkozva állapította meg, hogy Azran minden ellenvetés nélkül, szinte magától értetődő közöm-
bösséggel lép le a baldachin alól és megindul felfelé a lépcsőn.

Mialatt az előkelőségek elhelyezkedtek a számukra fenntartott helyen, Gouldon nem tudta levenni szemét a lányról, akit Azrannak hitt. A karesú alakot tetőtől talpig fehér fátvol borította, amely alól csak sárga saruinak széle és a ráhulló aranykarikák látszottak ki. Azran mindig a halottat vivő szolgálk mellett haladt s a navab testénél maradt akkor is, amikor a hordszékét letették közvetlenül a máglya mellett.

A zené hirtelen elhallgatott s a támadt halálos csendben tarfejű pap lépett a máglya elé. Hindu nyelven halk imát mormolt, meglebbentette a halottat takaró vászonlepel, azután visszalépett és átadta helyét a szolgálknak, akik a holttestet a máglyára emelték. Bob Gouldon borzongva figyelte, hogy a holttest megpillantásakor a szomszédos fákra telepedett keselyűk egyszerre felkerekedtek és szákmányra éhesen keringeni kezdtek a torony fölött.

A pap most fáklyát gyujtott s az égő lánggal a fátvolos lány mellé lépett. Halkan, parancsolóan szólt valamit s a fáklyát „Azran“ kezébe nyomta.

Mayah, akit a fátvol takart, ebben a pillanatban ingott meg először. Szeme rémülten tapadt a lángra, de azután erőt vett magán; ismerte törzse szokásait s tudta, hogy a megígért segítség nem maradhat el. Magasraemelte a fáklyát, megszóvalta a feje fölött, azután a máglyához lépett. Rőt füst csapott fel mozdulata nyomán, sűrűn és sötéten eltakarta a fahasábokat, hogy később sárga izzás villanjon fel a holttest alatt.

Mayah visszalépett. Ez volt az a pillanat, amikor az özvegynek rá kell zendítenie az önkéntes halál zsoldárára és felhágni a máglyán a holttest mellé. Mayah látott már ilyen jelenetet, de a zsoldár hangjait még nem hallotta; az özvegyeket kivétel nélkül a rokonságnak kellett behajjantania a tűzbe, hogy teljesítsék utolsó kötelességüket.

Körülnézett. Szeme kétségbeesetten kutatta a tömeget, hogy felfedezze soraik között a megígért segítséget; de csak részvétlen, fanatizált arcokat látott s hirtelen, a főhely közepén, ott, ahol a máglyahalál meggyőződéses hívei ültek, felfedezte ugyan azt az embert, aki tőle a legnagyobb áldozatot követelte. Ebben a másodperében megértett mindent; tudta, hogy család áldozata lett s tudta azt is, hogy többé semmi sem mentheti meg a legborzasztóbb haláltól.

Visszaugrott, kezét arcára csapta s a borzalom sikoltása tört fel ajkairól.

A tömeg dühösen felzúgott s néhány pap hirtelen a lány mellé lépett. Megragadták s durván a máglya felé lódították, mint valami élettelen tárgyat. Mayah azonban nem hagyta magát; megfeszítette karcsú lábait, rúgott, harapott és karmolt, majd amikor semmi sem használt, hirtelen erőlyes mozdulattal letépte arcáról a fátyolt.

A másodpercrek csupán töredékéig látszott az eltorzult halálrémült leányarc; azután egyik pap kendőt rá, de Bob Gouldon éles szemeit nem lehetett megtéveszteni.

Szilaj erővel szétesapott örei között s hangja betöltötte a Hallgatás Tornyának végzetes terét.

— Árulás... ez nem az özvegy...

S mintha csak felelet lett volna kiáltására, a tömeg között is megisméltődött a hang:

— Nem az özvegy... csalás!...

A rend szempillantás alatt felborult. Morrison falféren ugrott fel és keresztültörtetve az előkelőségek gyűrűjén, eltűnt a lépcső irányában. Ugyanakkor valahol revolver dördült s a borzalmas hangzavarban, mint valami gépfegyver, ropogni kezdett a teljes erővel fellobbanó máglya.

Bob Gouldon látta, hogy néhány zarándok hirtelen felegyenesedik fekvőhelyéből s köpenyeik alól görbe török kerülnek elő. A tömeg, amely első pillanatban a máglya felé lódult előre, most visszaözlött s pokoli torlódásban nyüzsgött az őrző papoktól körülvevett máglya körül.

Ez volt az a perc, amit Gouldon az imént csodától várt. Nem késlekedett tovább; megragadta a legközelebb álló őrt és néhány ugrással sikerült elérnie a máglyát.

Mayah akkor már elengedték kínzói; a szerencsétlen lány semmit sem értett az egész kavarodásból s a földön összezsugorodva alkalmasint arra várt, hogy az ég haragja lecsapjon rá, a lázadóra. Gouldon egyetlen rántással fel-emelte.

— Gyorsan... kövess...

Maya szédülve, reszkető lábakkal engedelmeskedett. Csakhogy a menekülés nem ment olyan könnyen, a következő pillanatban már szinte áthatolhatatlannak látszó fal vette körül, lobogó szemű papok és a hívők, akik most már semmiképpen nem akartak lemondani a szenzációsnak ígérkező látványosságról.

Bob mint a tigris ugrott a tömegnek, valahonnan rúgást kapott a gyomrába, de fel sem vette. Ökle előrelendült és

nyomában úgy hullott el néhány túlbuzgó fehérköpenyes, mint búzasor a rendvágó kasza előtt.

A következő pillanatban azonban már új emberek özönlöttek el a rést és a harc nagyon kétségésnek látszott. Bob most új esélhez folyamodott, megragadta az egyik örvöngve ordító papot és teljes erővel a tömeg közé lődítette. Néhányan felbuktak a nekizuduló testtől, kis rés nyílt és ezen a kis részen Bob hirtelen kiugrott, megragadva és magávalrántva a lányt.

Amíg keresztülhaladt az élő sorfalon, szilajul osztogatta ökölcsapásait és ahová ütött ott egyszerre igen nagy csend lett. Hullottak az igazhívók és az örvöngő papok.

— Árulás a navab palotájában! — harsogott innen is onnan is és néhány esuha alól most rejtett török kerültek elő. Élénk verekedés támadt, de ez most már nem érdekelte Bobot, a helyen, ahol az előbb álltak, összetorlódott egy sereg ember és most már egymást püffölte nagy igyekezettel.

Egyszerre Morrison bukkant fel előtte a tömegben. Bob hirtelen elengedte a lány kezét és a fülébe súgta:

— Itt várjon rám!

Ezzel újra a tömegbe vetette magát, Morrison most eltűnt, Bob megzavarodva szökkent vissza a tömegbe, Morrison most már az ellenkező oldalon tűnt fel...

Bob hirtelen ötlettel lebukott és a lábak között igyekezett tovább. Néhány alapos rúgás érte az oldalát, de meg sem érezte, hevítette a cél: Morrisont elesíteni!

Egyszerre megpillantotta Morrison fehérpantallós lábát, néhány ugrással elérte, megragadta. Morrison vad ordítással igyekezett kirántani magát, Bob felegyenesedett, Morrison felé sujtott, de abban a pillanatban ő is kapott egy hatalmas ütést a fejére. Egy pillanatra elszédült, kábultan fordult hátra és egy menekülő fehér köpenyt látott. Az egyik pap ütötte hátulról fejbe. Bob vad lendülettel ugrott utána és egy erős ütés a pap farkójára, meggyőzte a derék férfiút, hogy kár volt beavalkoznia a küzdelembe.

Azonban, mire Bob végzett ezzel, Morrison ismét eltűnt és Bob hiába verte keresztül magát a tömegen újra, meg újra, nem is találta meg többé.

Közben a téren egyre több eszméletlen, bevertfejű ember hevert, mintegy alapos bizonyítékául annak, hogy Bob mitsem felejtett a Butter-boxiskola remek leckéiből. Hörgő emberhegyek, véres kísértetek itt is ott is, aki nem feküdt a földön, az a következő pillanatban biztosan lerogyott.

Bob most újra a lány felé igyekezett, meg is találta az

oszlop mögött, ahová még ő parancsolta az előbb. A lány reszketett, segítségkeresően ragadta meg Bob kezét:

— Sahib... Mayah fél...

— Majd elmúlik! — mormogta Bob szórakozottan és megragadta a karját:

— Ki kell innen kerülni, de merre?!

Távolról már újabb alakok közeledtek, Bobnak fogalma sem volt róla, mely pontján áll tulajdonképpen a hatalmas palotának, magasba emelte a lányt, áttemelte néhány eszméletlen alakon és cipelni kezdte.

— Most kitörünk innen, Mayah!

Maga sem tudta abban a pillanatban, hogy mit akar, de hogy ösztöne helyes útra vitte, csakhamar bebizonyosodott. Még el sem érték a lépcsőt, amikor egész cesapat fegyveres zarándok vette körül őket áthatolhatatlan falként. Bob Gouldon már csaknem középük ütött, amikor a lány hirtelen megszorította a karját.

— Sahib... Shiva gyermekei...

Bob kissé bután nézett körül, de aztán a homlokára ütött.

— *Én számár... gondolhattam volna, hogy nem bízik rám a vezérük lányának kiszabadítását.*

Mielőtt a mondatot végiggondolhatta volna, már lesodródtak a lépcsőn s a Hallgatás Tornyának őrző lármaja, a máglya ropogásával együtt lassan elhalt a hátuk mögött. A zarándok-esapat pillanatra sem állt meg velük; úgy rohantak végig a szent úton az erdő felé, mint a megszállottak s csak a szélső fák sűrűjében állapodtak meg. Bob Gouldon akkor szabályos táborot vett észre; ösvérek egész csapata ácsorgott a füves térségen s a benszülött-ruhák tarakságából kivirított néhány fehér európai vászonöltöny is.

Azután ismerős hang harsant feléje.

— Halló, Bob...

— Harry... hogy kerülsz ide?...

— Öszvérháton... mondd, hogy nem a legjobbkor érkeztem.

— A legjobbkor... itt van ez a csokoládészínű virág, úgy vigyázz rá, mint a szemed fényére. Talán az egyetlen valaki, akitől megtudhatjuk Azran rejtekhelyét.

Angolul beszélt s a válasz is angolul érkezett szavaira, éppen csak nem Harry szájából. A másik európai is megfordult s Bob Azran mosolygó arcába bámult.

— Ezúttal tévedett, Mr. Gouldon... — nevetett a lány — a másik csokoládészínű tündér már kiszabadult.

- Akkor is dolgom van... Morrison erre szökött.
- De nem messze... nézzen ki az erdőszélre... néhány tucat zarándok, akiknek a karjai közé szaladt, végzett vele.
- Elég kár... lett volna egy kis elszámolnivalónk.
Harry Lane türelmetlenül intett.
- Induljunk... elvégre nem tudom, hogy az angolok najlandók lesznek-e elnézni ezt az alapos határsértést.
- És a többiek előtt megindult az ösvérek felé.

BEFEJEZÉS

A Trimney et Co yanaoni székházának terraszán négy ember üldögélt: Old Trimney, Harry Lane, Bob Gouldon és Azran.

Trimney vitte a szót.

— Bizony, young boy, amikor megtudtuk, hogy milyen örült útra vállalkozott, lyukas centet sem adtam volna az életéért. Szerencsére Harry külön nyomozást indított s miután Shiva papjai is jelentkeztek, sikerült megállapítanunk, hol keressük. A többi már aránylag könnyen ment s ami a legfontosabb, mi európaiak nem szóltunk bele a dolgok menetébe. Szigorú belügy volt s mi csak örülhettünk, hogy a rhani szerencsésen megszabadult.

Azran szeme Bobra villant.

— Én pedig örülök, hogy a Trimney-cég hajóján utazhatom Amerikába.

— Erre iszunk... — emelte fel poharát Harry és belenevetett az alkonyodásba, amely aranszín párával vont a bengáli öböl apró kikötőjét, Yanaont.

VÉGE

A Közművelődési Könyv- és Hírlap-
terjesztő kft. kiadásában megjelent 20 fil-
lées szerelmi regények.

~~~~~

Marlito Prudenso: Ninette eltűnik
Edgar Ch. Great: Nóra feláldozza magát
O. Z. Stettler: Eltévedt szerelem
Marlito Prudenso: A lopott férj
O. Z. Stettler: A szőke vihar
Pierre Charlott: Szerelmi botrány
George P. Morille: Kalandos szerelem
M. Ch. Curtis: Sivatagi szerelem
Paul Lavertisse: A milliomos kiszolgálólány
Pierre Charlott: Feleségnek születni kell
